

SUPERPEVNOST TAMANIUM

1.

Když Trinar-Molata dostihl signál z memohaly, okamžitě věděl, že se začaly dít rozhodující věci. Přesto nespíchal.

Vnitřní stěny kupole z vychladlé plazmy tvořila jedna jediná obrovská obrazovka, která odrážela nejbližší okolí opticky a akusticky tak dokonale, že se pozorovatel cítil, jako by byl na povrchu metanového obra.

Trinar-Molat vnímal kvílení orkánu a viděl znečištěnou vodíkovou atmosféru nad povrchem třetí planety slunce Luum, slyšel, jak vybuchují kapky

amoniaku, veliké jako dospělý muž, které padaly z výše několika set kilometrů, a ve všem tom peklu slyšel i údržbové roboty, kteří se neochvějně starali, aby i v nejhorším počasí byla děla vždy připravené k boji.

Přes hubenou, ošlehanou tvář Mistra ostrovů přelétl spokojený úsměv.

Luum 3 byl naprosto nedotčený - byla to gigantická, nedobytná vesmírná pevnost.

A přesto nebyla ničím jiným, než vějíčkou pro případ nouze, zamýšlená pro nepravděpodobnou možnost, že by nepřátelé mohli odhalit význam soustavy Luum. Celé flotily by si na téhle

pevnosti vylámaly zuby - zatímco vlastní centrální svět by zůstal nedotčený, i když kroužil sen o několik miliónů kilometrů dál kolem téhož slunce!

ne! Ostatní Mistři ostrovů - až na Jedničku - mohli padnout za oběť Pozemšťanům, on, Trinar-Molat, však jejich osud nikdy sdílet nebude!

Stáhl rty, když signál zesílil a všude na pultech se rozsvítily červené kontrolky. Jednička může klidně ještě chvíli počkat!

Trinar-Molat pomalu zvedl ke rtům malý válcovitý předmět a foukl do něj. Ultrazvukový signál proletěl kupolí, pro lidské uši neslyšitelný - avšak pro Krámovy smysly velmi zřetelný.

Na zlomek vteřiny se ve vzduchu objevil útvar, podobný ruce, a ihned zase zmizel. V dalším okamžiku seděl Krath Trinar-Molatovi na levém rameni.

Mužova tvrdá tvář, jako by vytesaná z kamene, náhle roztála.

„Ahoj, Mezzo! Volají nás zpátky. Půjdeš transmitterem nebo vlastní cestou?“

Krath, který se skutečně velice podobal lidské ruce, až na polokulovitý výrůstek o velikosti švestky „na dlani“ natáhl „malíček“ a dotkl se Molatových spánků.

ve stejné chvíli uslyšel Mistr ostrovů tichý hlas. Zněl v jeho mozku, ne v uších.

„Mezzo půjde zkratkou,“ šeptal hlas. „Počká na Trinar-Molata před memo-halou.“

„Domluveno,“ řekl Trinar-Molat.

Otočil hlavu, aby viděl na malé stvoření na svém rameni. Když se obrysy „ruky“ rozplynuly a nepatrná váha zmizela, zhluboka se nadechl. I pro něj, který se pyšnil, že zná většinu tajemství Universa, bylo vždy znovu fascinující sledovat, jak Krath mizí „zkratkou“, vedoucí místem cizí existenční roviny, o níž se člověk zřejmě sotva kdy dozví něco víc. Mezzo potřeboval na každou cestu jen zlomek vteřiny, lhotejno, zda se jednalo jen o metr nebo o milióny kilometrů. V téhle chvíli už dorazil do memohaly na druhé planetě.

Trinar-Molat si povzdechl a otočil se. Intenzivně si pomyslel přesně formulovaný příkaz a čekal, až se kolem něj vytvoří rudý energetický prstenec situačního mikrotransmitteru.

Téměř okamžitě transmitter opět pohasl - ale to už nebyl prstenec v kupoli na planetě tři, nýbrž v memohale na druhé planetě soustavy Luum, kterou v připomínce Časné lemurské epochy nazvali Tamanium.

„Jdete pozdě!“ ozvalo se ze skrytého reproduktoru.

Trinar-Molat se neomlouval. Pohlédl na velkou obrazovku, která se vytvořila zdánlivě z ničeho. Svítal na ní známý symbol Jedničky: dvě galaxie ve zlaté barvě na černém pozadí, orámované fluoreskujícím kruhem.

„Slyšte mě příkazy!“ pokračoval neviditelný mluvčí.

Trinar-Molatův obličej zůstal nehybný jako maska. Příliš rád by věděl, kdo

se skrývá pod označením Jednička, za jeho osobním symbolem a za neosobním syntetickým hlasem, z něhož se nedalo poznat ani to, jestli u přístroje na druhé straně sedí muž nebo žena -nebo jestli není nejmocnější z Mistrů ostrovů dokonce pouhý stroj!

Ale Trinar-Molat se neptal. Věděl přesně, že Jednička by ho mohl zabít jediným stisknutím tlačítka - a pro biologicky nesmrtelného neexistuje nic horšího, než násilná smrt.

„Poslouchám!“ odvětil klidně.

Zdálo se mu, jako by symbol na obrazovce zazářil jasněji. Než se mu na tváři stačil objevit výraz údivu, podařilo se mu prohlédnout účel manévru. Jednička se ho psychologickými triky pokoušel vyvést z rovnováhy. Ale to se pletl, neboť Dvojka byl inteligentní a uvažoval příliš logicky, než aby na to skočil.

„Operace Amok se nezdařila,“ pokračoval neosobní hlas. „Teď už existuje jen jedna možnost, jak vyhnat

Pozemšťany z Andromedy. Nikdy se nesmějí dostat ze své Sluneční soustavy!"

Trinar-Molatovi se zdálo, jako by mu na srdce sáhla ledová ruka. Uhádl záměr Jedničky ještě dřív, než domluvil. „Vydejte se do svého časového transmiteru. Nastavte ho na čtyři sta třicet pět let a nechte se poslat do minulosti."

Jednička se odmlčel, aby dal Dvojce možnost ukázat překvapení. Ale Trinar-Molat nehnul ani brvou, i když uvnitř prožíval nepopsatelné.

„Opatřete si tefrofskou bitevní loď s nejlepší posádkou, která se dá sehnat. Samozřejmě mezi nimi nesmí být jediný duplikant. Kapitánovi lodi přikážete, aby transmitterským spojením pronikl do První galaxie a zamířil ke Sluneční soustavě. Přesně 10. června 1971 pozemského času loď zamíří k měsíci třetí solární planety a zničí arkonský výzkumný křižník, který tam nouzově přistál!"

Trinar-Molat se stále ještě ovládal, i když ho zachvátila nesmírná hrůza, když si zcela uvědomil dosah tohoto rozkazu.

Historii vzniku Solárního impéria znal podrobně. Kdyby byl rozkaz Jedničky exaktně proveden, pak by Perry Rhodan po přistání na pozemském měsíci nikdy nenašel arkonský výzkumný křižník. Žádné dokonalé technické prostředky by mu nedaly možnost založit na Zemi „Třetí moc" a donutit lidstvo, aby se spojilo. Ani Thora ani Crest by se nestali učiteli lidstva.

je časový paradox s tak nedožrými následky vůbec možný?

Lze si představit, že v okamžiku, kdy arkonský křižník na Luně vybuchne, nebude najednou v Mlhovině Andromeda žádná pozemská vesmírná loď -že tam vůbec nikdy nebyla, i když Rhodanovy lodě jsou právě nyní, po zničení Multidonu, na postupu tak, jako nikdy předtím...?

Jak daleko by byly pozemské vesmírné lety v roce 2406 bez pomoci Arkonidanů?

V nejlepším případě by se konalo pár expedic k nejvzdálenější planetě Sluneční soustavy. Možná by se sondy bez posádky s iontovým pohonem vydaly k dalším slunečním soustavám. •

Mohlo by to ale být i úplně jinak, kdyby se lidé sami zničili v atomové válce, až na několik přeživších, kteří by se propadli zpět do primitivního stádia...!

Ale ať už se s lidstvem mělo stát cokoli, Trinar-Molata se to téměř nedotýkalo. Cítil je bázeň při pomýšlení na extrémní změny v přítomnosti, které časový paradox nutně musel vyvolat.

Pokud by lidstvo coby pozměňující faktor nezasáhlo do průběhu kosmické historie, nikdy by nebyl svržen robot-regent z Arkonu, nedošlo by ke konfliktu s Akonany, nebylo by žádné Spojené impérium pod vedením Terry a Arkonu - a nikdo by nekladl rozhodující odpor Druufům, mocnému národu z jiného Universa.

Možná se Druufům podaří stabilizovat otvor mezi oběma Universy. Možná zaplaví Mléčnou dráhu a podmaní si ji - a možná se jednou Mistři ostrovů probudí jako otroci těch nestvůr...

Trinar-Molat zavřel na vteřinu oči a pokusil se setřást strašnou vizi. Pak hleděl opět stejně chladně a rozhodně jako předtím na 3-D obrazovku.

„Riziko by bylo příliš velké, Jedničko!"

Z reproduktorů se ozval podivný zvuk, strojový ekvivalent lidského smíchu.

„Jistěže podstupujeme riziko, když vymažeme Terru z kosmické historie, Dvojko. Jen musíme přesně zvážit, které riziko je větší: nechat Pozemšťany v jejich současné mocenské pozici nebo vyvolat časový paradox. Podle mého názoru by ono první riziko bylo nekonečně větší. Ale pokud vidíte jinou možnost, jak odvrátit pozemské nebezpečí, rád váš návrh vyslechnu."

Trinar-Molat sklonil hlavu.

Mechanický hlas po chvíli pokračoval.

„Tak tedy vykonajte můj rozkaz, Dvojko! A nemyslete si, že mě můžete podvést. V každém případě byste zemřel přede mnou..."

Trinar-Molat cítil, jak ho zaplavuje horký vztek. Okamžitě ho však potlačil. Přesto si neodpustil poslední poznámku:

„Přál bych si, abych věděl, kdo jste, pak by náš rozhovor dopadl jinak!"

Znovu se ozval mechanický smích.

„Už byste nežil, Dvojko, kdybyste mě identifikoval!"

Trinar-Molat sraštil čelo. Něco ho napadlo, a bylo to tak příšerné, že se mu roztřásly rty.

„Před dvaceti tisíci lety pozemského času uzavřeli nejlepší vědci a admirálové pakt, který měl svrhnout lemurskou vládu na Tamaniu; vládu, která během osmi tisíciletí vybudovala v Mlhovině Andromeda obrovskou moc. My - třináct Mistřů ostrovů - jsme si podrobili nejprve všechny Lemury a později celou galaxii, protože jsme nejen vyřešili tajemství biologické nesmrtnosti, ale disponovali jsme i dědictvím vyspělé techniky.

Znali jsme se navzájem - až na vás, Jedničko. Vy jste stále zůstal v pozadí.

A pak šest z nás najednou za záhadných okolností zmizelo.

Možná přišli na to, kdo je Jednička...?"

„Možná...!“ odpověděl robotův hlas trochu znučeně. „Jestli si to myslíte, Dvojko, pak byste měl i pochopit, že proti mým rozkazům není odporu.“

Trinar-Molat cítil, jak se v něm něco zlomilo. Náhle si připadal starý a unavený - a začínal tušit, že se vydal osudnou cestou. Pak se ale opět prosadila jeho nespoutaná vůle.

Jistě, mnohé mohl udělat lépe, ale neměl snad neomezenou moc nad centrálním světem Mistrů ostrovů, světem, z něž mohly být řízeny osudy dvou galaxií, pokud by se správně uplatnily obrovské mocenské prostředky...? Hrdě se narovnal.

„Otočím kolem historie nazpátek!“

Z reproduktoru se neozvala žádná odpověď. Místo toho pohasla gigantická obrazovka.

Trinar-Molat byl zase sám.

Krath stále ještě čekal před vchodem do memohaly. Náhle změnil místo, aniž by byl patrný sebemenší pohyb, a už seděl na rameni Mistra ostrovů.

„Mezdo by to nedělal, Trinar-Molate!“

V Trinar-Molatově mozku se zase ozval onen šeptavý hlas. Tentokrát se v něm odráželo zřetelné varování.

„Co bys nedělal, Mezzo?“ zeptal se Trinar-Molat naštvaně.

„Mezzo ba neměnil minulost. Nikdo nemůže netrestán zasáhnout do plánů velkého Tvůrce.“

Mistr ostrovů sebou prudce trhl.

„Odkud víš, co mám v plánu?“

„Mezzo ví velmi mnoho,“ ozvalo se. „Mezzo vidí, co je v pozadí věcí. A Mezzo ví, že Trinar-Molatovi hrozí velké nebezpečí.“

Jindy by Trinar-Molat nejspíš o kra-thových slovech přemýšlel. Ale teď na to neměl náladu.

Nevrle odsekl:

„Já sám řídím historii Universa. Nikdo mě od mého úkolu neodvrátí, a pokud jde o nebezpečí, o kterém mluvíš, tak tomu právě díky změně minulosti zabráním!“

Mezzo se k tomu nevyjádřil. Mlčky seděl na Trinar-Molatově rameni a zkroutil „prsty“, takže teď vypadal jako zatnutá pěst.

Precizně formulovaná myšlenka vyvolala memokontakt. Kolem Mistra ostrovů se znovu vytvořil rudý transponderový prstenec - a v příští chvíli stál Trinar-Molat v malé kupoli časového transponderu.

I zde pracovala automatika na principu memokontaktu. Zachytila nevyslovený příkaz a nastavila transmisi 435 let do minulosti.

Kupole se rudě rozzářila, z červené se stala žlutá, pak bílá...

...a pak bylo všechno jako dřív - a přece Molat věděl, že během pár vteřin docestoval přesně o 435 let do minulosti.

Škoda! pomyslel si. Mělo by se dát stejně snadno cestovat do budoucnosti, pak bych mohl na Jedničku nastražit past a všechnu moc strhnout na sebe!

Ale to bylo nemožné. Časový transponder působil jen proti toku času, v rovině, která už fyzicky existovala. To, co leželo v budoucnosti, nedávalo stroji času žádné zachytitelné body, neboť se ještě nic nestalo v prázdnu, které muselo být teprve vyplněno.

Sférový hangár! zformuloval Trinar-Molat myšlenkový příkaz.

Situační mikrotransmisiér ho dopravil do hangáru. Odpočívaly zde nejrůznější typy lodí, zkonstruované podle tajných plánů a postavené třemi plně automatickými platformami. A to vše existovalo jen pro jednoho jediného muže, neboť kromě Trinar-Molata na Tama-niu nebyla žádná jiná inteligentní organická bytost.

Vybral si sférovou loď ve tvaru čočky, která se vznášela několik milimetrů nad podlahou hangáru a byla vyrobená z transparentního materiálu. Ovládání lodi probíhalo prostřednictvím duchovního splynutí lidského mozku a mechaniky.

Trinar-Molat nastoupil a připoutal se k lehátku. Pak se mu ke spánkům opět přitiskly tenké prstíky a v mozku se mu ozval tichý hlas:

„Ještě můžeš zabránit neštěstí, Trinar-Molate. Když půjdeš jen o několik málo vteřin dále do minulosti nebo směrem do přítomnosti, Jednička tě nikdy nenajde, a ty možná unikneš osudu, jenž tě ohrožuje.“

Molat se Krathovi vysmál.

„Kdybych utekl, vzdal by se své moci, maličký. Ne, tvá rada je špatná, i když to myslíš dobře.“

Krath mlčel.

Trinar-Molat se soustředil na řízení lodi.

Uprostřed interplanetárního prostoru se sférová loď vřítla do situačního transponderu a byla rematerializována o

mnoho tisíc světelných let dál, v soustavě planety Tefrod.

Trinar-Molat vyslal svůj identifikační kód, který ho identifikoval jako Mistra ostrovů. Několik vteřin nato se ohlásil admirál obranné flotily, Lam Treter.

Molat mu sdělil své požadavky. Používal přitom stejný přístroj, jako Jednička, takže admirál viděl jen jeho symbol a slyšel syntetický hlas.

To však Tefrodovi stačilo. Rychle souhlasil, že poskytne kulovitou loď o průměru tisíc metrů a vybaví ji elitní posádkou.

Trinar-Molat neděkoval. Bylo pro něj samozřejmé, že Tefrod poslušně splnil jeho rozkazy. Dodal, že loď má být co nejrychleji připravena na oběžné dráze kolem Tefrodu. Vše ostatní už projedná sám s kapitánem lodi.

Lam Treter kvapně souhlasil. Neptal se, na co Mistr ostrovů loď potřebuje, kdy se vrátí a kam vůbec poletí.

Příkazy Mistrů ostrovů musely prostě být vykonány, víc nic.

Kapitána Hakolina zastihl Treterův příkaz v tréninkovém centru. Hakolin vystoupil ze simulátoru, nasadil si čapku a za deset minut už stál před admirálem.

„Převzmete velení na RAWTHORU, bitevní lodi tisícimetrové mistrovské třídy," předával mu rozkaz Lam Treter. „RAWTHOR je připraven ke startu na základně T-22. Posádka byla vybrána za pomoci pozitroniky z nejosvědčenějších mužů naší flotily. Na palubě nebude žádný duplikant. Vydáte se na místo, vše zkontrolujete a co nejrychleji odletíte na oběžnou dráhu

kolem Tefrodu a ohlásíte se tam u Mistra ostrovů, který tam čeká se svou lodí. Od okamžiku prvního kontaktu s Dvojkou budete podléhat už jen jeho velení!"

„Dvojka, pane?" podivil se Hakolin. „Jeden z úplně nejmocnějších?"

„Je dobře, že si uvědomujete moc Mistrů ostrovů," opáčil ostře admirál. „Ať vás nikdy nenapadne chtít vzdorovat jejich rozkazům! Mluvte jen, bu-dete-li k tomu přímo vyzván."

„Rozuměl jsem, pane admirále!" prohlásil Hakolin a postavil se do pozoru.

Lam Treter se pousmál.

„Vím, že rychle chápete. Proto jsem vás pro tuto akci vybral. Vraťte se zdravý zpátky, Hakoline!"

Hakolin neobdržel přesnou pozici lodi Mistra ostrovů, ale moc si z toho nedělal, protože čekal, že je dostane před startem od automatiky. To však byl omyl.

Sotva RAWTHOR opustil nejvyšší vrstvy planetární atmosféry, manuální řízení se samo deaktivovalo a na obrazovce se rozzářil červený nápis:

LOĎ JE ŘÍZENA DÁLKOVĚ!

Hakolin pokrčil rameny a opřel se v křesle. Věděl, že záhadní Mistři ostrovů, kterým ještě žádný Tefrod nestanul tváří v tvář, mají k dispozici tajné technické prostředky, jež jim dávaly převahu nad všemi ostatními bytostmi. Náhle několik důstojníků na můstku vykřiklo. Hakolin sebou trhl. Srdce se mu prudce rozbušilo. Musel pevně stisknout rty, aby sám nezačal křičet.

Uprostřed můstku se vznášela zářivá koule o průměru asi jeden metr.

A pak se z koule ozval syntetický hlas:

„Vidím, že jste připraven, kapitáne Hakoline. Poslouchejte, co vám chci říct!"

Hakolin mlčel. Lam Treter mu řekl, aby nikdy nehovořil nevyzván a on se chtěl té rady držet. Byl však zklamaný. Doufal, že Mistra ostrovů spatří na vlastní oči. Místo toho tu byla tahle mluvící koule.

„Tady jsou přesné rozkazy!" přerušil syntetický hlas jeho úvahy. „Zapněte paměťový sektor palubní pozitroniky!"

Hakolin předal příkaz dál.

Pak naslouchal hlasu, který mu udal souřadnice malé sluneční soustavy v První galaxii. Dozvěděl se, že pouze třetí planeta této soustavy, kyslíkový svět jménem Terra, je obývána rozumnými bytostmi. Ony bytosti používaly relativně primitivní techniku a ještě neuskutečnily žádnou meziplanetární cestu, o intergalaktických letech ani nemluvě. Koule mu také sdělila, že na jediném měsíci Terry nouzově přistál arkonsky výzkumný křižník. Ten bylo třeba zničit, aby Pozemšťané, jak se říkalo neznámým bytostem, nezískali znalosti o arkonské technice vesmírných letů.

Hakolin se divil, že sám Mistr ostrovů zasahuje, aby zorganizoval tak jednoduchou akci. Divil se také, že vůbec stojí o to, zabránit Pozemšťanům v získání arkonského vědění - neboť Hakolin neměl potuchy o tom, že právě tito Pozemšťané o 435 let později zlomí moc Mistrů ostrovů...

A když on provede svou akci, Pozemšťané nikdy Andromedu neohroží.

To všechno však Hakolin nevěděl. Nevěděl ani, že se na Teře píše rok 1971, a že ještě neodstartovala raketa, která má na Měsíc dopravit majora US Space Force jménem Perry Rhodan...!

Lidé na Zemi o tom rovněž nic nevědí - vždyť ani nevědí, že kromě nich existují jiné rozumné bytosti.

2.

Perry Rhodan a Atlan sestavili své mužstvo: Gucky, Čubaj, Marshall, Baar Lun, Kasom a Hawk.

Než odešli z můstku, aby nastoupili do připravené Korvety, shrnul První administrátor ještě jednou, jaké cíle si stanovil pro následující jednání:

„Nutně potřebujeme obě ještě existující maahkské vesmírné stanice, o něž jsme připravili Mistry ostrovů. Bez stanic bychom byli odsouzeni navždy zůstat v Andromedě nebo v Andro-Betě, což podle naší dohody s Maahky v žádném případě nesmíme udělat.

Z právního hlediska jsou ovšem Maahkové stále ještě majiteli vesmírných stanic, i když ty byly naposledy vlastnictvím Mistrů ostrovů a na nich jsme je dobyli my.

Musíme tedy Maahky přesvědčit, aby nám své stanice dočasně přenechali, abychom mohli dodržet naši část dohody. Nemůžeme na ně pochopitelně tlačit, nechceme-li ohrozit mír mezi našimi národy. Na druhé straně nechci, aby nás Maahkové považovali za bezmocné ztroskotance, odříznuté od své vlasti, kteří už nemají zvlášť dobrou bojovou morálku.”

Rhodan se pousmál.

„Proto jsem jako místo setkání navrhl čtvrtou planetu bílého slunce Urhag. Tato planeta, které Maahkové říkají Lamaar, skrývá pod povrchem malé překvapení - ale ne pro nás. Víme, že tam byla stanice maahkského hnutí odporu proti Mistrům ostrovů. Před mnoha desítkami let ji Tefrody dobyli a posádku beze zbytku zlikvidovali. Zapomněli však zničit technické vybavení.

Zařízení se skládá především ze soběstačných automatických mozků a fantómových projektorů, sloužících k zastrašení cizorodých forem života.

Bude to tedy relativně nevinné překvapení pro naše maahkské přátele, ale nic, s čím by se se svými logickými mozky nevypořádali.”

Znovu se usmál.

„Vy, pánové, především ale Gucky, Čubaj a Baar Lun musíte Maahkům dokázat, že nejsme ubožáci, za které nás zřejmě považují. Jistě to pozitivně ovlivní následující jednání.”

Během letu uvažoval Omar Hawk o Rhodanově řeči. Fantómové projektory byly samozřejmě známe, nepředstavovaly nic jiného, než typ trojrozměrného kina, které nepotřebovalo promítací plátno a divákovi zprostředkovalo dojem, že se nachází uprostřed stejné reality jako herec. Nechápal, jak by takové technické triky mohly vyděsit tak statečné bojovníky, jakými Maahkové bezesporu jsou.

Člun přistál v blízkosti mělkého trychtýře, očividné stopy po bojích, které zde kdysi probíhaly mezi maahkským hnutím odporu a Tefrody. Na druhé straně trychtýře, asi dva kilometry od KC-09, přistál válcovitý člun Maahků. Z obou lodí vystoupili roboti a dali se do díla. Ze dna kráteru vytvořili ocelově tvrdou, rovnou platformu a rozdělili ji průhlednou stěnou. Pak nad tím vším vztyčili průhlednou plastovou kupoli a nakonec aktivovali pozitronický řízenou klimatizaci.

To všechno trvalo šest hodin. Delegace obou národů se setkala v kupoli, každá ve své polovině, kde byl takový vzduch, taková přitažlivost a taková teplota, na jakou byli ti kteří zvyklí.

Admirál Atlan a Grek I, vládnoucí Maahk v mlhovině Andro-Alfa, se již znali. Před časem vypracovali a podepsali základní mírovou smlouvu.

Smlouva stanovovala, že Pozemšťané se musí vzdát Andromedy, stáhnout co nejdříve svou flotilu a nevměšovat se do vnitřních záležitostí Maahků. Dále obsahoval pasáž o tom, že si Pozemšťané smějí ponechat svou základnu na Gleamu v Andro-Betě a Maahkové jim rovněž přislíbili pomoc při konečné likvidaci Mistrů ostrovů.

Ted' však dělali Maahkové najednou potíže. Jednak nepočítali s tím, že pozemská flotila v Andromedě bude odříznuta od vlasti, na druhé straně je očividně znepokojovaly úspěchy, kterých tato flotila dosáhla v boji proti Mistrům ostrovů a Tefrodům.

Grek I tvrdil, že Mistři ostrovů byli po zničení planety Multidon již rozhodujícím způsobem poraženi.

Zpochybňoval Rhodanovy informace o dalším centrálním světě Mistrů ostrovů, o bájně soustavě tří planet, kde mělo být nervové centrum veškeré moci Mistrů ostrovů.

Oba představitelé moci společně prošli všechny archivní kopie Maahků a hledali registrovanou soustavu tří planet, jejíž zvláštnosti by odpovídaly těm, o kterých získal informace Rhodan.

Bezvýsledně.

Maahkové přiznávali, že existuje jistá pravděpodobnost, že soustavu prostě neobjevili a nezaregistrovali.

Považovali ale tuto pravděpodobnost za tak nepatrnou, že ji označili za zanedbatelnou.

Proto trvali na tom, aby Pozemšťané okamžitě opustili Andromedu a nechtěli jim dát k dispozici své kosmické stanice.

Rhodan a Atlan varovali před poslední a nejsilnější baštou Mistrů ostrovů.

Marně.

Grek I prohlásil, že zbylou moc Mistrů ostrovů dokáží zlikvidovat i bez podpory Pozemšťanů.

Takový byl výsledek prvního dne jednání.

Omar Hawk a Melbar Kasom se vydali na nejpodivnější hlídku za svou službu.

Eliptický kluzák měl asi osm metrů na délku, čtyři na šířku a vysoký byl tři metry. Díky antigravovým projektorům a impulsním tryskám dosahoval rychlosti až devět set kilometrů za hodinu. Mezi oběma zadními sedadly bylo vmontováno lehce ovladatelné impulsní dělo.

Vepředu seděl Maahk v modrém skafandru a vedle něj Melbar Kasom. Druhá dvě sedadla obsadili Omar Hawk a další Maahk.

Kluzák však neletěl nejvyšší možnou rychlostí, ale jen asi rychlostí čtyřicet kilometrů v hodině ve výšce pěti metrů nad povrchem planety.

Nadporučík Hawk se sám pro sebe tiše zasmál. Věděl, že bezpečnost obou delegací ve skutečnosti nic neohrožuje. Podivné události z dnešního rána, které zalarmovaly pozornost Maahků, způsobily pouze a jen fantómové projekce.

Z tohoto důvodu odstartovalo celkem šest kluzáků se smíšenými posádkami, aby zjistily, co se vlastně děje a ohrožení co nejrychleji eliminovaly.

Hawk zaklonil hlavu a zadíval se do modrého nebe, na němž plulo jen pár bílých obláčků. Vychutnával si chladný ranní vítr a dlel v myšlenkách na Oxtornu, své planetě, a u své žehy Yezo. Myslel na svůj domov, extrémní svět se zuřícími orkány, zemětřeseními a prudkými změnami teplot, který by každému příchozímu ze Země připadal jako peklo. Ale pro generaci zcela přizpůsobených kolonistů to byl plodný ráj.

I Lamaar by mohl být ráj, uvažoval dál, ráj pro kolonisty ze Země. Škody, vzniklé v boji mezi Maahky a Tefrody, by kolonistům nestály v cestě, byly bezvýznamné ve srovnání s plodností půdy a možnostmi, které dávaly moře a prairie.

Vzdychl si.

Nikdy víc už na tuto planetu nevstoupí lidská noha. Mír mezi Maahky a Pozemšťany něco stál. Andromeda byla pro lidstvo tabu.

Nikdo jim nemohl vyčítat, že jednali tak nekompromisně. Přesto byla škoda mnoha miliónů dobrých planet, které Maahkové nemohli kolonizovat a lidé je osídlit nesměli.

Náhle udělal kluzák skok stranou a impulsní dělo vzadu začalo pálit. Když Hawk vzhlédl, objevil metr vysokou zeď z mléčné mlhy, které se blí-

žila ke kluzáku. Dělo nadělalo škody jen tam, kde se střely zaryly do země, jinak však mlžná hradba pokračovala neochvějně v cestě a byla stále vyšší a vyšší.

Mlha dosáhla až ke kupoli a zdánlivě ji vcucala do sebe. Maahkové se dali do křiku.

Oxtorňan ještě neviděl žádného Maahka tak vyděšeného. Bojovníci tohoto národa neznali strach ze smrti.

Fyzický protivník je nikdy nevyděsil, ale tohle bylo něco, co přesahovalo nepatrnou představivost jejich přísně logicky uvažujících mozků.

Když byla mlha pár metrů před kluzákem, pilot otočil kluzák a chtěl se dát na útěk.

Melbar Kasom mu položil na rameno svou obrovskou tlapu.

„Stát!“ přikázal kraahmakem.

Maahk se přikrčil.

„Nic nezmůžeme!“ křičel. „Lamaar musí být zničen!“

Byl to přirozený závěr logicky uvažující inteligence. Něco, co zřejmě bojovalo nadpřirozenými prostředky, mohla přemoci jen rozsáhlá ničivá akce.

Ale to nebylo v zájmu lidí.

„My vystoupíme!“ řekl Omar Hawk. „Držte se s kluzákem těsně u hranice mlhy a zůstaňte s námi v telekomovém spojení!“

Když vystoupili, kluzák okamžitě ucukl o padesát metrů zpátky a tam zůstal.

Kasom se na Hawka ušklíbl.

„Tak, teď jim ukážeme, zač je toho loket, co?“

Omar se ušklíbl.

„Budou se divit, když se z mlhy vrátíme živí a zdraví. Vlastně by sami měli přijít na to, že předměty v dosahu mlhy jsou pouze obklopené deflektorovým polem a proto neviditelné.“

Ertrusan otevřel ústa k odpovědi, ale vtom se před nimi náhle zjevil gigantický ohnivý balón, vyplnil celý horizont a zářil jako slunce.

Kasom a Hawk okamžitě věděli, co mají dělat. Stáhli si helmy přes obličej, zapnuli individuální štíty skafandru a vrhli se na zem.

O chvíli později se nad nimi přehnala horká tlaková vlna. V uších se jim rozléhalo ohlušující hřmění. A teprve, když je minula negativní vlna v opačném směru, odvážili se vstát.

Mlžná stěna zmizela. Daleko na západě bylo vidět gigantický atomový hřib. Kupole ještě stála, ale byla poškozená.

Tohle nebyla fantómová projekce, ale skutečnost!

Protivník, který na Lamaaru neměl být, zaútočil, i když zatím neúspěšně.

A již další atomový výbuch mohl definitivně zničit provizorní kupoli, ve které jednaly špičky vlád Maahků a Solárního impéria.

3.

Když se šedesátimetrový Pulec IK-USO-42 vynořil po lineárním letu v postranním rameni mlhoviny Andromeda, kapitán Mines Horan okamžitě pochopil, že přistál přímo ve vosím hnízdě.

Stiskl tlačítko alarmu. Všude se ihned rozječely poplašné sirény. Pozitronika začala hledat nepřítele.

Ale po nepříteli nebyli ani vidu ani slechu.

Na obrazovce zářil jen kotouč světla žlutého slunce a hyperpřístroje registrovaly tři planety. První byla velmi malá a měla téměř tekutý žhavý povrch, druhá se podobala Zemi a třetí byla vyhodnocena jako vodíkovo-amoniakový metanový obr.

Přesně to byla data centrálního světa Mistrů ostrovů!

Kapitán Horan seděl téměř minutu nehnutě, ruku stále ještě na poplašeném tlačítku. Byl ochromený šokem. ve skutečnosti však jeho mozek pracoval stejně precizně jako vždycky. Mineš Horan si ani v nejmenším nedělal iluze. Věděl, že Mistři ostrovů jistě zajistili centrální soustavu tak, jako žádnou jinou ze svých bašt. Proto nepochyboval o tom, že jeho loď byla okamžitě zaregistrována.

Pro IK-USO-42 tedy nebylo úniku!

Horan ale nehodlal rezignovat. Pozemšťané se nikdy nevzdávají naděje, dokud jsou živi. On sám se sice nenarodil na Zemi, ale přesto Pozemšťanem byl, tak jako všichni, kdo svůj původ od Země odvozovali.

Mineš Horan zapnul interkom.

„Pozor, mluví velitel! Všichni muži okamžitě do mini space jetu. Musíme obětovat loď. Start zhruba za deset minut. Vyhlašuji absolutní radiový klid. Opakuji: radiový klid!“

Pak se obrátil na navigátora:

„Určete kurs ke druhé planetě soustavy. Data předejte autopilotu, ale postarejte se o to, aby let neprobíhal po přímce. Musí se podobat typickému vyhledávacímu a orientačnímu letu!“

Navigátor byl stejně jako kapitán specialista USO a nekladl zbytečné otázky. Pochopil, že kapitán chystá zastírací manévr a dal se do manipulace s daty.

Kapitán Horan mezitím natočil Pulce tak, že jetový hangár byl naproti druhé planetě.

Za dvě minuty navigátor ohlásil, že autopilot je naprogramovaný.

Mineš Horan nyní poslal do minijetu i osazenstvo můstku.

Minijety Organizace spojených hvězd neodpovídaly normálním space jetům Solárního impéria. Byly podstatně menší a do každého se obvykle vešli jen tři muži. Tentokrát muselo být ve dvou minijetech po sedmi a v jednom šest mužů. Neměli skafandry, na ty už nezbylo místo, a tak musel každý průstřel neodvratně vést ke katastrofě. Zatímco prázdný Pulec mířil k druhé

planetě, vystřelily tři minijety z hangáru. Kapitán Horan striktně zakázal použití impulsních motorů, a tak měli jen malou šanci na únik: totiž tu, že se volným pádem vzdálí od centrální soustavy Mistrů ostrovů.

Trinar-Molat dostal hlášení o lokalizaci v okamžiku, kdy se vrátil ze svého „výletu“ do minulosti.

Mistr ostrovů propadl panice, když na lokalizační obrazovce spatřil obrysy malé kulovité lodi pozemské konstrukce, jak se přímým kursem blíží k soustavě.

V příští vteřině se mu však vrátila chladná rozvaha. Rozhodl se zatím vetřelce nezničit, i když by mohl.

Jednička byl podivuhodným způsobem velmi přesně informován o plánech Pozemšťanů. Když mu přesto neoznámil žádnou pátrací akci po centrální soustavě, mělo to jen jediné vysvětlení: Pozemšťané o existenci Tama-
mania nic netuší.

To znamená, že tato loď sem zabloudila náhodou.

Když po několika minutách loď nabrala kurs na třetí planetu, Molat si oddechl. Kapitán lodě sice zřejmě zpozorněl, přesto však asi ještě sám nevěděl, co je mu na soustavě nápadné.

Po chvíli loď opět změnila kurs. Tentokrát mířila k číslu dvě.

Trinar-Molat stále ještě váhal.

Nechtěl nic podniknout, dokud si nebude zcela jistý, že Pozemšťan pojal podezření. Loď sice už dávno překročila hranici padesáti miliónů kilometrů, k níž až dosahovala protipólová děla, ale zatím by loď i s nejlepšími přístroji na Tamaniu objevila jen hory, oceány a nížiny. Všechna důležitá zařízení byla ukryta pod povrchem, a to, co muselo ležet na povrchu, bylo zamaskováno.

Avšak Pozemšťan zůstával na stejném kursu. Mistr ostrovů se chladně usmál. Věděl, že Pozemšťané mají Sbor mutantů. Možná ho tak hodlají přelstít.

Tohle podezření však zmizelo, když loď zamířila k první planetě.

Tím se pro Trinar-Molata definitivně stala cizím tělesem, které jen překáželo a muselo být odstraněno, aby nemusel hodiny vysedávat u obrazovek.

Precizně formulovaný myšlenkový impuls aktivoval plně automatizované protipólové dělo, jedno ze sta tisíc. Tato zbraň se podstatně lišila od těch, které používali Tefrodi: pracovala ve zlomku vteřiny. Pozemská loď se takřka okamžitě změnila v oblak žhavého plynu. Trinar-Molat se cynicky zasmál.

Pozemšťan ani nestačil vyslat nouzový signál. Nikdo se nikdy nedozví, že on a jeho muži zemřeli těsně před centrálním světem Mistrů ostrovů.

Trinar-Molat zformuloval jiný rozkaz.

V příští chvíli stál na povrchu svého světa.

Větve se natahovaly téměř až do středu pralesní paseky. Listy se jemně chvěly v teplém vánku. S hlasitým křikem vzlétl k nebi houf pestrobarevných ptáků...

„Projektilovou zbraň!“ přikázal Trinar-Molat polohlasem.

Těsně před ním se vytvořila třpytivá energetická bublina. Mistr ostrovů natáhl ruku - a v příští chvíli v ní držel projektilovou zbraň. Odjistil ji a téměř nehlučně zmizel za velkým kmenem obrovského starého stromu. Usmál se, když viděl, že nahoře na větvi sedí Krath a pozoruje ho.

Úsměv pohasl. Z druhého konce paseky se ozvalo tiché mručení - a pak mohutně zařval zelený tygr!

Trinar-Molat cítil, jak mu vlhnou dlaně. Oči mu chladně zářily.

„Žádný ochranný štít!“ poručil Mistr ostrovů polohlasem.

Chtěl zase jednou bojovat skutečný boj a ne ničit bezbranné, jakými byli muži na palubě pozemské lodi.

Trávou probleskla smaragdově zelená tygří srst. Trinar-Molat poklekl a zvedl zbraň.

Pak ostře zapískal.

Zelený tygr sebou cukl, žluté oči mu vzplály a zařval z plných plic. Trinar-Molat stiskl spoušť ve chvíli, kdy už šelma letěla vzduchem. Metr vedle Mistra ostrovů dopadlo těžké tělo - a vrhlo se na něj.

Trinar-Molat se ale jediným skokem vysvobodil ze sevření ostrých zubů, odhodil pušku a vytáhl vibrační nůž.

Oba protivníci na sebe narazili.

Když Trinar-Molat vstal, srdce mu bilo triumfem. Nůž vězel přesně uprostřed tygrovy lebky.

„Lékařský robot!“ přikázal Molat.

Materializoval se kulovitý stroj, Mistr do něj vstoupil a po několika minutách ho zase opustil. Ránu na rameni měl pečlivě ošetřenou a zafačovanou.

Lehkým krokem zamířil k pušce, ležící na zemi, zdvihl ji a vydal se po stezce, po níž zelený tygr přišel.

Stopa možná povede k samici - nebo k jeskyni s mláďaty. Zkrotí je a udělá z nich své osobní strážce!

Když byly tři minijety vzdáleny padesát miliónů kilometrů od hranice centrální soustavy, nechal kapitán Horan zapnout impulsní motory.

Tři nepatrné stroje zrychlily, zmizely v temnotě mezihvězdného prostoru a za půl hodiny zmizely v lineárním vesmíru.

„Všichni na palubu!“ ozvalo se Hawkovi a Kasomovi ve sluchátcích.

Kluzák s Maahky ostře zabrzdil vedle nich. Maahkové pozbyli svůj strach. Jaderný výbuch byl něco velice reálného a oni se reality nebáli.

Když lidé nastoupili, obrátil pilot kluzák a těsně nad zemí zamířil k oběma člunům. I Maahkové byli zřejmě přivoláni zpět.

Ale kluzák se neměl k žádné z obou lodí dostat...

Když urazili asi polovinu ze sto dvaceti kilometrové vzdálenosti, ozvalo se nad nimi náhle pekelné kvílení. Pak uslyšeli vysoký pískavý zvuk.

„Dolů!“ zařval Melbar Kasom na pilota.

Zdálo se, že Maahk vůbec nic nechápe a když Ertrusan sáhl po ovládní, byl prudce odstrčen stranou.

Pak svět zasáhl jasný blesk...

Když se Omar Hawk probral a otevřel oči, viděl jen prach a popel.

S námahou se obrátil na záda. Přes závoj prachu, který pokrýval celé nebe, viděl, že se stále blýská. Nad Lamaarem zuřila vesmírná bitva.

Omar se pokoušel vzpomenout si, co se stalo, než ztratil vědomí. Byli na cestě v kluzáku...

Opatrně se narovnal.

Po kluzáku nebylo široko daleko ani stopy. Všude kolem zuřily požáry a asi sto metrů od něj žhnuly zkroucené trosky.

Měl to snad být kluzák - nebo spíš to, co z něj zbylo?

Oxtorňan si vzpomněl na pekelné kvílení a na následující pískot - to musely být bomby, jaderné bomby, které shodila vesmírná loď!

Ale čím loď to byla?

Komu se podařilo proniknout kruhem pozemských a maahkských lodí, které chránily soustavu před nevídanými hosty?

Omar Hawk zavrtěl hlavou.

Myslel na Melbara Kasoma. Ertrusan rozpoznal nebezpečí jako první, jen se mu už nepodařilo přesvědčit o něm maahkského pilota.

Co se jen Kasomovi stalo? A odkud pochází protivník, který kolem sebe hází starobylé jaderné bomby?

Hawk se úplně narovnal a vydal se k troskám kluzáku. Zapnul přilbový telekom a volal Melbara Kasoma.

Netrvalo dlouho a obrovská Ertrusa-nova postava se vynořila zpoza doutnajících trosk. Kasom se potácel a Hawk v přilbě slyšel, jak sténá.

„Jste zraněný, Melbare?“ zeptal se ustaraně.

Specialista USO zaklel.

„Zatracené kluzáky!“ vyrazil ze sebe. „Proč musejí Maahkové používat kovová vyztužení, na která si nemůžete sednout, aniž by se vám udělalo pár modřin!“

Omar Hawk se zasmál.

„Neměl byste oně části těla přikládat takový význam, můj milý,“ utěšoval Ertrusana. „Zdá se rozhodně, že naši maahkští přátelé dopadli mnohem hůř.“

Ukázalo se, že nikdo z Maahků katastrofu nepřežil.

„Teď bych tedy rád věděl, komu za to všechno vděčíme!“ prohlásil Melbar Kasom. „Naše informace o Lamaaru zřejmě nebyly úplné.“

Oxtorňan sdílel jeho názor.

„Myslíte, že na planetě je kromě robotů ještě organická inteligence...?“

„Přesně to si myslím,“ odvětil Kasom. „Otázka je, proč v tom případě Gucky nezachytil žádné cizí myšlenkové impulsy.“

Jako by řekl zaklínadlo, materializoval se v tom momentě vedle nich malý myšob.

Rozčileně zapištěl a rozhořčeně volal:

„Jistě! Všechno je zase jenom má vina! Přitom koneckonců ani já neumím čarovat.“

„To ne,“ řekl Melbar cynicky, „ale umíš číst myšlenky.“

„Myšlenky živých, to ano!“ ječel Gucky. „Ale ne myšlenky mrtvých!“

Ertrusan se burácivě zasmál, pak se zarazil, prohlížel si zamyšleně myšoba a zamumlal:

„To mi musíš vysvětlit, maličký. Chceš říct, že obyvatelé Lamaaru byli mrtví a my jsme znovu probudili k životu...?“

Gucky pískl.

„Ty jsi ale náramný chytrák! Ale je to tak, tlustouchu. Roboti obyvatelé Lamaaru hybernovali. Samozřejmě tím nemyslím Maahky. ne, na příkaz této posádky uvedli roboti praobyvatele Lamaaru do stavu hlubokého spánku, aby byli zneškodnění a přitom nemuseli zemřít. Když jsme se pak objevili my a naši mutanti chtěli zničit fantómové projektory, roboti Lamaarany probudili a použili proti nám. Samozřejmě ti lidé použili zbraně, které ještě měli k dispozici, a to byly staromódní fúzové bomby a asi sto vesmírných křižníků.“

„Ale odkud to všechno víš?“ podivil se Omar Hawk.

Myšob se nervózně zachichotal.

„Sám jsi to řekl - umím číst myšlenky, ne?“

Než stačili Kasom nebo Hawk něco namítnout, popadl je za ruce a teleportoval se s nimi do člunu CRESTU III.

V bleskové akci odstranili Rhodanovi mutanti nebezpečí z podzemních chladicích komor Lamaaru. Maahkové se vůbec nedostali k zásahu. Než se vzpamatovali ze šoku, situace už se vysvětlila. Postavení před hotovou věc, museli připustit převahu Pozemšťanů.

To dalo Perrymu Rhodanovi vytouženou příležitost k prosazení jeho požadavků. Po relativně krátkém vyjednávání uzavřeli Pozemšťané s Maahky separátní smlouvu. V ní se Maahkové zavázali, že Pozemšťanům navždy postoupí obě vesmírné stanice. Solární impérium naproti tomu přislíbilo zesílenou pomoc v boji proti stále aktivnější tefrodské flotile, která už Maahkům přivodila silné ztráty.

Rhodanovo ujištění, že s tefrodským ohrožením skoncuje, bylo posíleno přiletem tří tisíc nových multilodí ze stanice Midway.

Pozemské síly v Andromedě tím rázem vzrostly na čtyři tisíce ultramoderních jednotek, jejichž bojová síla odpovídala zhruba čtyřiceti tisícům stejně velkých maahkských jednotek.

Tato skutečnost přesvědčila Maahky více než všechny přednesené teoretické argumenty. Navíc je Perry Rhodan ujistil, že se svými lidmi zmizí z jejich mocenské oblasti tím dříve, čím víc ho Maahkové podpoří.

Pak dorazilo kódované hyperkomové hlášení, v němž se mluvilo o objevení centrálního světa Mistrů ostrovů. Objev měl učinit kapitán USO.

První administrátor přikázal, aby k němu důstojníka a jeho muže co nejdříve přivedli.

Dvanáct hodin nato vstoupil na palubu CRESTU III kapitán Mines Horan.

Perry Rhodan vyslechl jeho zprávu, nechal si dát přesnou polohu soustavy a pochválil kapitána za jeho opatrné a chytré jednání.

Pak přikázal, aby se čtyři tisíce pozemských lodí připravilo ke startu. Maahkové dali pro nadcházející boj k dispozici dvacet tisíc vlastních jednotek.

S touto ozbrojenou mocí si chtěl Perry Rhodan vynutit rozhodnutí. Byl si jistý, že to bude strašlivý boj. Doufal však, že pak už krveprolití konečně ustane. Nechtěl nic jiného, než konečně odstranit nebezpečí pro lidstvo a pak se vrátit do domovské galaxie a tam se věnovat mírové výstavbě svého Impéria.

Netušil, že 435 let nazpátek v čase vletěla do sluneční soustavy tefrodská loď, aby Impérium a jeho samého vymazala z reality...

4.

Tefrodská bitevní loď kapitána Ha-kolina se na vnějším okraji sluneční korony vrátila do čtyřrozměrného časoprostorového kontinua. Hakolin nechal loď zastavit.

Přístroje pracovaly nepřetržitě a poskytovaly nekonečné množství dat. Hakolin se tvářil hodinu od hodiny spokojeněji. V Solární soustavě nebyla ani jediná vesmírná loď. Podklady souhlasily. Tuto soustavu obývala primitivní rasa, která ještě neopustila domovskou planetu.

Nebude vůbec těžké ji do primitivnosti uvrhnout na další dlouhá staletí. Pozemšťané nikdy neobjeví na Měsíci ztroskotaný arkonský křižník. Nikdy nebudou hrát významnou roli v galaktické a už vůbec ne v interkosmické politice. A ani nebudou tušit, oč přišli!

„Máme ještě tři dny času,“ řekl Hakolin svému prvnímu důstojníkovi, Te-frodovi Melnarikovi. „Na tomhle primitivním světě mají teprve 7. června 1971, křižník má být ale zničen teprve 10. června. Zatím si můžeme trochu

prohlédnout ostatní planety. Co říkáte?”

Melnarik pokrčil rameny.

„Mistr ostrovů o tom nic neříkal. Nevím, jestli by bylo správné podnikat něco bez přímého rozkazu.

„Ale co!“ opáčil Hakolin. „Výslovně nám to nezakázal. Navíc budeme velmi opatrní. Nebudu nic riskovat, i když vzhledem k primitivnosti těch Pozemšťanů bych riskovat nemohl, ani kdybych chtěl.”

Podíval se do podkladů.

„Zamiřte k první planetě, Melnariku. Pozemšťané jí říkají Merkur. Podáváme se na ni. I když si nemyslím, že hrozí nějaké nebezpečí, chci si být jist, že nám nikdo nevpadne do zad, až poletíme dál směrem k Zemi.” RAWTHOR se dal znovu do pohybu. Blížil se k první planetě Sluneční soustavy a všechny, byť sebenepatrné obavy se ukázaly jako bezdůvodné.

První planeta, Pozemšťany nazývaná Merkur, byl životu nebezpečný extrémní svět. Otočil se kolem vlastní osy za stejnou dobu, za kterou oběhl kolem Slunce. Na jedné jeho polokouli proto panovala věčná noc a na druhé věčný den. Denní strana byla žhavým peklem. Nikdy by tam nemohly existovat rostliny. Noční strana na tom nebyla lépe: povrch byla jediná kamenná a písčitá poušť.

Když RAWTHOR planetu desetkrát obkroužil, bylo jasné, že po činnosti inteligentních bytostí tu není ani stopy.

Kapitán Hakolin přikázal opustit oběžnou dráhu kolem Merkuru a vydat se k druhé planetě soustavy - planetě zahalené v mracích, které Pozemšťané říkali Venuše...

Velitelovy „oči“ byly všude.

Vznášely se v atmosféře a v plodných praoceánech, byly v džunglích i ve vysokých horách.

A pozorovaly.

Pozorovaly už mnoho tisíc let, a všechna pozorování byla předávána Veliteli, který rozhodoval o stupni jejich důležitosti a hledal důkazy o přítomnosti bytostí, které se na tomto světě nenarodily.

Zatím čekal Velitel marně - a staral se vlastně jen o to, aby on sám a vše, co mu bylo svěřeno, bylo připravené k akci a kdykoli mohlo být pány využito.

Ale Velitel měl spoustu času, téměř nekonečně mnoho času. Neznal ani nudu ani naději ani zklamání. Necítil ani obavy, když se páni tak dlouho neobjevovali. Stvořili ho, aby byl připraven - a jednoho dne přijdou, protože ho budou potřebovat.

Ze všech těchto důvodů předpokládal, že nadešel onen okamžik, když několik lokalizačních sond informovalo o velkém, kovovém objektu, který nízkou rychlostí pronikl do vrchních vrstev atmosféry.

Mohlo se vlastně jednat jen o vesmírnou loď, a informace, které měl velitel o vesmírných lodích pánů, říkaly, že konstrukce a princip pohonu odpovídají očekávání.

Velitel aktivoval veškerá vedlejší a přídatná spojení. Několik set pozitronických agregátů spolu začalo komunikovat.

Velká loď mezitím pronikla hustou clonou mraků, která neproniknutelně a již odnepaměti halila planetu. Nabrala kurs, který musel vést mimo Velitele na druhou stranu planety.

S tím Velitel rozhodně nesouhlasil. Poprvé ho napadlo, že to nemohou být ti, na které čeká.

Jestli to bylo tak, pak jsou to nepřátelé!

Velitel vydal rozkaz.

Radiostanice vyslala na bázi hypervln zprávu posádce kulovité lodi a požádala ji o identifikaci smluveným kódovým signálem.

Za několik vteřin přišla reakce.

Cizí loď zrychlila a začala stoupat do vyšších vrstev atmosféry.

Vypadalo to jako útěk.

Velitelovy závěry představovaly výsledky přísně logického myšlenkového pochodu. Jeho přítomnost na tomto světě byla tajemstvím a musela jím zůstat, dokud mu páni nedají jiný příkaz. Nikdo nepovolaný se o tom nesměl dozvědět - a pokud se o tom dozvěděl, nesměl dostat příležitost, aby své poznatky předával dál.

Velitel přikázal zachytit loď do tažného paprsku a z důvodu prohlídky dopravit na základnu...

Kapitán Hakolin neměl žádné podklady o druhé planetě. Bylo to už dávno, téměř padesát tisíc let, co první lidstvo uprchlo do Andromedy před útokem Halut'anů, a Mistři ostrovů od převzetí moci dbali přísně na to, aby Tefrodi z generace na generaci zapomínali víc a víc na svou první vlast.

Kdyby Hakolin tušil, že jeho dávní předkové kdysi obývali třetí planetu Sluneční soustavy a že Mistr ostrovů z budoucnosti přišel kvůli tomu, aby zahájil časový paradox, byl by mnohem opatrnější. Časové paradoxy mohly být úspěšné jen za zcela určitých okolností. Vinu na tom měl ještě neprozkoumaný vytrvalostní faktor. Co se již stalo, co se v toku času materializovalo, to mělo vždycky velkou stabilitu...

Obrazovky panoramatické galerie ukazovaly jen žlutobílou, neprůhlednou vrstvu mraků nad povrchem Venuše. Na lokalizačních obrazovkách se naproti tomu objevily obrysy oceánů, lesem porostlých nížin a vysokých pohoří.

Venuše byla prasně.

Hakolina zachvátilo vzrušení typické pro každého astronauta, který vidí svět překypující vitalitou, na němž existuje organický život, život, jež může být jednou zdrojem budoucích inteligentních bytostí.

„Jděte níž!“ přikázal prvnímu důstojníkovi. „Rád bych si tuhle planetu prohlédl zblízka.“

Hakolin stál za řídicím pultem. Nic nenavštěvovalo tomu, že na Venuši existuje nějaká civilizace. Ale to ani nečekal. Pozemšťané se na druhou planetu své soustavy ještě nemohli dostat, když teprve za tři dny měli poprvé vstoupit na půdu svého vlastního satelitu.

Po chvíli se kapitán obrátil opět k panoramatické galerii, ale to, co spatřil, ho zklamalo. Atmosféra Venuše byla jednoznačně příliš hustá na to, aby sluneční paprsky pronikly až na povrch. Tato skutečnost způsobovala sice poměrně nízkou teplotu - těsně nad zemí bylo naměřeno 55°C, ale těžké mraky se zároveň postaraly o pochmurné,

zelenošedé přitímní a o skleníkové klima.

Hakolin nechal přepnout na obrysovou automatiku. Na obrazovce se objevil poloostrov šedobílé masy, obklopený zelení - vodami oceánu. Pak se ukázal kontinent se stříbrnými řekami. A pak se rozezněl alarm.

„Pozor! Radiocentrála kapitánovi! zaskřehotaly reproduktory. „Zachycen cizí radiogram! Výchozí bod zhruba 31 stupňů 16 minut severně, 13 stupňů 52 minut východně!“

„Přečtěte mi to!“ přikázal Hakolin.

„Cizí radiostanice vysílá text, ale v neznámé řeči.“

„V neznámé?“ podívil se Hakolin. „Od kdy je pro nás pozemská angličtina neznámý jazyk? Copak jste zapomněl informace od Mistra ostrovů?“

„Nejedná se o pozemskou angličtinu!“ opáčil radista. „Kdybych nevěděl, že arkonský křižník je na Měsíci, řekl bych, že ten radiogram je v arkonštině. Ale i tak je tam několik cizorodých rysů.“

Hakolin cítil, jak se mu do srdce vkrá-dá strach.

„První důstojníku!“ zařval. „Vracíme se! Zpět!“

Melnarik poslechl.

Loď s vyjícími motory stoupala a stoupala, dokud ji strašlivý otřes najednou nezastavil...

Kapitán Hakolin jednal tak, jak by jednal každý zkušený kapitán vesmírné lodi.

Sám převzal řízení RAWTHORU a co nejrychleji vedl loď zase dolů. Zároveň dal rozkaz zaútočit na nepřítele všemi zbraněmi, které jsou k dispozici.

Na horizontu se blýskalo.

Náhle se nad jednou z hor objevila obrovská zářící kupole. Impulsní děla ji nedokázala nijak poškodit. Hakolin pochopil, že neznámý protivník je mu přinejmenším rovnocenným soupeřem. Nepokoušel se bojovat pomocí motorů proti tažnému paprsku, nýbrž naopak zrychloval stejným směrem. Celou dobu však RAWTHOR pokračoval v palbě. Protivník ji kupodivu neopětoval. Tefroda to vedlo k domněnce, že za ochranným štítem neznámého nebudou žádné ničivé zbraně.

Hakolin tohoto poznatku nekompromisně využil. Prikázal vypustit roboty.

Během dvou minut opustilo loď na dva tisíce bojových robotů, vybavených impulsními paprskomety, dezintegrátory a těžkými energetickými děly na automatických lafetách. Ihned po přistání se roboti zformovali k útoku na horskou pevnost.

Přiblížili se k baště neznámých až na deset kilometrů. Pak je přivítala tak vražedná palba, že kapitán Hakolin musel zavelet k ústupu.

RAWTHOR naproti tomu zůstával nedotčený. Hakolin využil útoku robotů a překvapivým manévrem vysvobodil loď z oblasti působení transportního paprsku. Pak přistál těsně před asi dva tisíce metrů vysokou skalní stěnou.

Transportní paprsky protivníka sem nedosáhly. Hakolinovi však bylo jasné, že se mu útěk nezdaří, dokud bude protivník existovat.

Horská pevnost musela být zničena!

Pět minut po přistání opustil Hakolin svou loď v malém člunu. V kabině s ním seděli ještě tři jiní Tefrodi, důstojníci pozemního komanda RAWTHORU, muži, kteří se nebáli žádného nepřítele. Spolu s nimi opustilo RAWTHOR

zbylých pět set bojových robotů. Doprovázely je dvě třetiny mužů z třítisícové posádky.

„Paralelní vzdálenost nula!“ ohlásil Hakolinovi navigátor.

Hakolin stiskl zuby. Byli ve stejné výšce jako horská pevnost. Kdyby šlo všechno dobře, mohli by se za čtvrt hodiny otočit a přiblížit se k pevnosti z druhé strany, zatímco by pozemní komando odlákalo protivníkovu pozornost.

Nejdůležitější podmínkou úspěchu však zůstávalo, aby protivník vypnul ochranný štít, aby kapitán mohl do boje zapojit pozemní oddíly.

„Paralelní vzdálenost deset!“ ozval se navigátor znovu.

Dokázali jsme to! pomyslel si Hakolin. Nelokalizovali náš člun!

Za pět minut se jeho oči rozzářily neskrývaným triumfem.

Přístroje registrovaly silné energetické emise, které mohly pocházet jen z bojů mezi nepřátelskými a vlastními jednotkami.

Hakolin se rozhodl, že nebude dělat ještě větší okliku. Akce Pevnost začala.

Velitel horské pevnosti byl nepřetržitě informován o pohybech nepřátelských pozemních oddílů. Už se mezitím přesvědčil, že se nejedná o pány. Nepatrné rozdíly v konstrukci lodi a především v konstrukci bojových robotů byly pro tento závěr víc rozhodující než očividně nepřátelské chování velení lodi.

Kdyby měl Velitel sebemenší stopu po smyslu pro humor, určitě by se opatřením protistrany vysmál. Ale jemu smysl pro humor chyběl: znal jen své úkoly a možnosti, jak je plnit.

Z tohoto hlediska řídil další postup.

Hakolin pohlédl na hodinky: ještě tři vteřiny...!

V příštím okamžiku vtačil člun do skalní soutěsky.

Nebe se zbarvilo nejprve do krvavé červeně, pak zmohlo. Následovalo tupé hřmění. Ze stěn soutěsky se uvolnily kameny a narazily s ohlušujícím rámcem na člun.

Komando odpálilo první atomovou nálož.

Hakolin si byl jistý, že protivník na to zareaguje posílením pozemních jednotek. Zdvihl člun nad skálu a zamířil k horské pevnosti. Pohoří halily bělavé výpary: vysoce účinný nervový plyn, který z RAWTHORU vystřelovali pomocí raketových torpéd. Měl dva účely - zneškodnit nepřátelské oddíly v bezprostřední blízkosti pevnosti a

znemožnit optickou lokalizaci člunu.

Asi pět set metrů před nepřátelskou základnou posadil Hakolin člun do půdního trychtýře s plochým dnem. Otevřel malou výpusť a jako první vystoupil.

Po deseti minutách už vyšplhali dost vysoko. Hakolin čekal na své lidi na skalní římse, ale přišli jen dva. Když se třetí ani po další minutě neobjevil, přikázal Hakolin pokračovat v cestě. O osudu třetího muže se nezmínil ani slovem, ale byl si jistý, že zemřel jako hrdina, aniž by své druhy prozradil jediným výkřikem. Obětoval se pro úspěch akce.

Po několika minutách namáhavého šplhání dorazili k ústí asi metr a půl širokého kanálu. Teprve tam si uvědomili, že celou dobu šplhali větrací šachtou.

Když Hakolin překonal šok, vydechl si. Protivník by s nimi měl snadnou práci... Stačil jediný náraz horkého vzduchu, který by je strhl a teď by leželi někde dole se zlámanými kostmi.

Po nějaké době ústl kanál do čelní stěny s tmavým otvorem. Protože však stěna nebyla vyšší než metr a půl, nepředstavovala velkou překážku. Hakolin neváhal. Chytil se okraje stěny oběma rukama a chtěl se vytáhnout nahoru, když se ozvalo mohutné dunění.

Široce otevřenýma očima hleděli tři Tefrodi k jihu. Podvědomě pochopili, že horskou pevnost znovu zahálil ochranný štít, štít, v jehož vnitřku teď byli uvězněni.

Jejich pohledy platily jedině gigantické kouli, která se několik kilometrů od nich jižně zdvihla k nebi a pokoušela se uniknout do volného vesmíru.

Vypadalo to, že se to RAWTHORU podaří.

Kapitán Hakolin v oněch vteřinách nemyslel na to, že zde on a jeho druzi zůstanou. Z celého srdce doufal, že se prvnímu důstojníkovi start podaří.

Ale ten, který velel horské pevnosti, znal své možnosti až příliš dobře.

RAWTHOR zmizel za hradbou mraků - a za půl minuty pronikla mlhou jasná záře umělého slunce...

Hakolin pochopil, že se jeho akce nezdařila. RAWTHOR se proměnil ve žhnoucí oblak plynu a v malém člunu nemohli druhou planetu nikdy opustit.

Už mohl udělat jen jedno...

„Jděte!“ řekl svým mužům. „Pokuste se probít ke člunu a počkejte tam, až se ochranný štít vypne. Pak se ukryjte někde na této planetě. Dvojka pošle novou expedici, až se dozví, že naše akce ztroskotala. Možná se vám podaří na sebe upozornit.“

Muži zavrtěli hlavami.

Hakolin se mlčky otočil opět ke stěně. Jedním tahem se vytáhl nahoru.

Nahore byla plošina o rozloze asi deset tisíc metrů čtverečních, kterou vzadu uzavírala skalní stěna, vymodelovaná do tvaru podkovy.

Hakolin objevil těsně nad zemí řadu tmavých otvorů. Okamžitě věděl, oč se jedná. Vzprímený se k nim vydal a poslední, co slyšel, byly kroky jeho průvodců.

Pak se nad plošinou objevily tři zelenkavě zářící obláčky plynu a rozptýlily se ve větru, ještě než dosáhly okraje plošiny...

5.

Velký, hubený muž ležel se zavřenýma očima ve své ložnici. Atlan dýchal klidně a pravidelně. Nespál však, i když to tak vypadalo.

Myslel na věci, o nichž se až dosud domníval, že je před nimi chráněný. A kupodivu se mu přitom zvýšil puls. S povzdechem otevřel oči, vstal a natáhl si kombinézu. Pak vyšel do obývacího pokoje.

Dorazil tam zároveň se svým návštěvníkem, mužem, jež se mu postavou téměř navlas podobal a který se od něj lišil vlastně jen nakrátko ostříhanými tmavými vlasy, šedýma očima a poněkud energičtější bradou.

Atlan zvedl pravou ruku na pozdrav.

„Ahoj, Perry! To je od tebe milé, žeš mě přišel navštívit.“

Perry Rhodan se usmál.

„Bud' zdrav, příteli!“

„Co ti můžu nabídnout?“ zeptal se admirál přes rameno cestou k nápojovému automatu. „Whisky s ledem, gin s pomerančovým džusem nebo nějaký koktejl?“

„Sodu - bez whisky,“ opáčil Rhodan stručně a posadil se do pohodlného křesla.

Atlan se zasmál.

„Ty jsi a zůstaneš barbar, který nemá z ničeho tak velký strach jako z deka-dentních zvyků - nebo spíš z toho, co za dekadentní zvyky považuje.“

Rhodan jen mávl rukou, vzal si sklenici, kterou mu Atlan podal a pomalu upíjel sodovku.

Arkonidan zvedl svou sklenku a pozoroval, jak se kostky ledu stříbřitě lesknou.

Rhodan se otfásl.

„Alkohol za bílého dne!“ V jeho hlase zazněla skrytá výčitka.

Atlan si klidně naplnil sklenku podruhé: dvě třetiny ginu, zbytek dolil pomerančovým džusem a doplnil ledem. Tentokrát pil pomaleji a naslouchal tiché hudbě z reproduktorů.

Po čtvrt hodině Pozemšťan zakašlal.

„Když ji máš tak rád, proč ji nepožádáš o ruku, kamaráde?“

Atlan sebou trhl a stísněně se zasmál.

„Umíš číst myšlenky? Ano, vím, že částečně máš tu schopnost. Ale do mých myšlenek přece proniknout nedokážeš...“

„To ani nebylo třeba!“

„Máš pravdu, Perry. Je to na mě hodně vidět, co?“

Rhodan přikývl.

„Jsi do Mirony z Thetu zamilovaný od první chvíle, Arkonidane.“ Pokrčil rameny. „No, kdo ji viděl, chápe to. Má mladinkou tvář a přitom je uvnitř tak zralá, že je to u smrtelnice velice vzácné. Navíc je mimořádně krásná, velice duchaplná a inteligentní. Kromě toho je vládkyní planety Thetus a devíti miliard čistokrevných Tefrodů. Dovedl bych pochopit, kdyby ses s ní oženil.“

Arkonidan bolestně stáhl tvář.

„Já ji miluji, Perry. Miluji ji, jako jsem žádnou ženu předtím nemiloval. A přece... je smrtelná. Má se dívat, jak já zůstávám věčně mladý, zatímco ona stárne a umírá?“

Rhodan hořce přikývl.

„Máš pravdu. Pár desetiletí by to šlo, ale pak by to byla tragédie. Tak to bylo mezi Thorou a mnou, přesto však pro mě Thora zůstává jasnou vzpomínkou. Byli jsme spolu velmi šťastni a já bych tuto epizodu nechtěl ve svém životě postrádat.“

„Ale byla to právě jen epizoda,“ vzdychl si Atlan. „Já nevím!“

Odmlčel se a zíral před sebe. Po chvíli se otočil a potřetí si nalil.

„Alespoň bych měl Mironu zachránit před všeobecným zánikem,“ zamumlal sám pro sebe.

Perry prudce vstal.

„Zánikem...?“

Atlan se zoufale zasmál.

„Slyšel jsi správně. Co si myslíš, že Maahkové udělají se soustavami Tefrodů, jakmile bude zlomena moc Mistrů ostrovů?“

Rhodan měl náhle pocit, jako by ho někdo polil ledovou vodou. Věděl, co přítel myslí. Jakmile bude zlomena moc

Mistrů ostrovů a Tefrodů, zahájí Maahkové krutou odplatu. Žádný Tefrod nezůstane ušetřen. A on, Perry Rhodan, nesmí hnout ani prstem, aby odsouzeným k smrti pomohl.

„Zachráníme ji, Atlane!“ řekl prudce. „I kdybychom nemohli jinak zachránit nikoho, tato žena si to zasluhuje už jen proto, protože zachránila lidstvo!“

Přistrčil příteli přes stůl svou prázdnou sklenici.

„Gin - s kapkou pomerančové šťávy!“

Omar Hawk spal hlubokým spánkem beze snů. Vedle jeho spartánského lehátka tiše odpočívala malá postavička, která se najednou zvedla a přistála na Hawkově hrudi. Byla to opička ze soustavy Vega.

Omar se probudil, chvíli na zvířátko nechápavě zíral a pak se ospale zeptal:

„Copak mi chceš uprostřed noci, ty potvůrko?“

Opička něco řekla štěbotavým, jasným hláskem, ale slova zanikla v chrápání jakéhosi neforemného kolosu pod Hawkovou postelí.

„Bud' zticha, Sherlocku,“ nařídil Omar. „A ty opakuj, cos řekl, Cicero!“

Opička se zatřásla.

„Cicero strach,“ ozvalo se. „Omar nechodit dál. Omar zpátky. Nebezpečí!“

Nadporučík Omar Hawk rozsvítil lampu. Jeho ložnici rázem zaplavilo načervenalé světlo.

Zvířecí psycholog a speciální agent galaktické rozvědky se malé zvířátko z džungle na Pigellu pozorně prohlížel. Už věděl, že Cicero lidskou řeč jen neimituje, ale že dokáže mluvit ve smysluplných větách. Roli v tom musely hrát instinkty, možná měl Cicero mutovaný mozek, protože u jiných zástupců jeho druhu se nic podobného nevyskytovalo.

Omar Hawk byl dalek toho, brát varování svého přítele na lehkou váhu.

Na druhé straně ho ani nepřeceňoval.

Odkud by měl Cicero vědět nebo tušit, co je Čeká na konci jejich dlouhé cesty: v soustavě Luum, centrální soustavě Mistrů ostrovů?

„Co to povídáš?“ zeptal se. „Bud' tak laskav a vyjádři se přesněji!“

„Cicero říkat nebezpečí. Velké nebezpečí pro Omara, pro Cicera, pro Sherlocka. Nechodit!“ prohlásila

odhodlaně opička.

Hawk si povzdechl.

„Když mi nemůžeš říct nic víc, maličký, tak jsi mě nemusel budit. A teď mě nech zase spát. Zítra mě čeká namáhavý den.“

Zhasl světlo a demonstrativně zavřel oči. Opička zůstala ještě chvíli nehnutě sedět na pánově hrudi a pak vyskočila na konzoli telekomu, kde s oblibou spávala. Okrill se pod postelí rovně uklidnil a položil si hlavu na přední tlapy.

Omar se sice se všech sil snažil, ale už nemohl usnout. Po hodině proto tiše vstal, natáhl si černou palubní kombinézu a šel do obývací části své kajuty.

Tam si vzal opasek se zbraní, nasadil si černou kšiltovku s emblémem své speciální jednotky a vyšel ven. Chodbu osvětlovalo jasné, běložluté světlo. Byla prázdná.

Omar Hawk se rozhodl, že nepoužije transportní pás. Před nejbližším výtahem zaváhal a pak vstoupil do antigravové šachty. Vystoupil na palubě S. Zabočil doprava a po deseti minutách chůze došel do vizuální haly, v níž panovalo zvláštní barevné přití. Prošel mezi dvěma řadami sedadel a našel si místo uprostřed haly. Pohled na klenutý strop zprostředkovával dojem, že člověk sedí v transparentní kupoli v horním pólu CRESTU III. ve skutečnosti obraz okolí zaznamenávaly daleké kamery a zezadu ho promítaly na obrazovku, která vyplňovala celou klenbu.

Omar Hawk na sebe nechal obraz působit.

Lidské oko nikdy nedokázalo rozeznat v mezikontinuu lineárního vesmíru nějaký řád. Ono médium, které mohlo být definováno pouze matematicky, zdánlivě sestávalo jen z pestrých světelných skvrn a monotónní šedi.

Oxtorňanovi však bylo jasné, že lidské smysly vnímají okolí beztak jen účelově. Cizí prostředí, nestvořené pro lidské smysly, se lidskému rozumu nutně muselo zdát nepochopitelné. Člověk však přesto používal prostor mezi dimenzemi jako transportní médium pro své vesmírné lodi a nestaral se o to, co lineární vesmír vlastně představuje. Jednoho dne se to dozví. Koneckonců jeho předkové po desetitisíce let používali oheň, aniž by viděli jeho podstatu.

Omar se usmál.

Tohle je nejspíš důvod, proč má lidstvo převahu nad jinými inteligentními rasami: vždycky si vzalo, co potřebovalo, aniž by ztrácelo čas dlouhým vyptáváním. Člověk zahájil galaktickou expanzi, i když sotva několik tisíc mužů a žen vědělo, co je to impulsní pohon, jak funguje a jak je ho třeba obsluhovat. Nakonec lidstvo zcela nepřipraveno narazilo na cestu, spojující jeho vlastní galaxii s Andromedou, nevědělo, kam ta cesta povede - ale byla tam, a tak ji použilo.

A nyní mířili k centru moci, která byla, co se technického vývoje, zkušeností a duchovního bohatství týká, Pozemšťanům nadřazena asi tak, jako středověcí rytíři člověku Neandrtálskému.

S jedním rozdílem:

Pozemšťané by neničili bezdůvodně. Pouze by odstranili to, co by je ohrožovalo, a pak by se snažili dosáhnout stejné úrovně jako Mistři ostrovů.

Oxtorňan se protáhl. Těšil se, že se bude moci konečně vrátit domů, ke své ženě, dětem a do své vlasti.

Brzy, brzy... je to tak daleko!

Hlasitý pískot přerušil Omarovy sny a roztrhal je na kusy. Z reproduktorů na stěně se ozval hlas epsalského kapitána:

„Pozor! Pozor! Kapitán posádce! Lod' opustí lineární vesmír za čtyřicet minut. Vynoříme se v těsné blízkosti cílové oblasti. Musíme proto počítat s okamžitým střetnutím s nepřítelem. Všichni členové posádky na svá bojová místa. Pozemní komando se připraví. Opakuji...“

Omar Hawk už neposlouchal.

Vstal a klidným krokem opustil vizuální halu.

„Každou chvíli!“ zašeptal Atlan.

Arkonidan seděl předpisově připoután a oblečen ve vesmírném skafandru ve velitelském můstku. Po jeho boku seděl Perry Rhodan, jehož obličej působil unaveně a napjatě. Šedé oči vyzařovaly neosobní chlad a hrozbu.

Kromě obou vůdčích mužů Impéria tu byli mutanti Čubaj, Marshall, Sengu, Noir a dvojčata Woolverova.

Všichni seděli kolem stolu, kde se přijímala nejdůležitější rozhodnutí na vlajkové lodi.

Myšob Gucky, který se k mutantům mohl počítat jen částečně, seděl ve speciálním křesle, jinak by neviděl přes hranu stolu.

Vedle něj seděli Baar Lun a Omar Hawk. Po Hawkově pravici seděl Ertrusan Melbar Kasom.

Na stole před Prvním administrátorem byl komunikátor s centrálou velké palubní pozitroniky, v níž se v tomto okamžiku nacházel kromě šéfmate-matika CRESTU III celý kyberneticko-lo-gistický plánovací štáb.

„Ještě minutu do výstupu!“ ozval se do ticha kapitánův hlas.

Perry Rhodan zvedl hlavu. Na čele se mu třpytil pot, znamení vzrušení, které ovládlo i jeho.

Cítil, jak má sucho v krku a zdálo se mu, že bušení jeho srdce musí být slyšet po celém můstku. Muž, který dovedl lidstvo ke hvězdám, si nervózně olízl suché, popraskané rty. Dlouhá byla cesta do nervového centra moci, která se v paranoidní domýšlivosti nazvala „Mistři ostrovů“. Strach, hrůza, utrpení, nouze, smrt, pochybnosti a pustošení byli na té cestě průvodci. Po tolika zklamáních bylo těžké uvěřit, že teď konečně dosáhli cíle, že je čeká poslední bitva - a pak že nastane mír...

„Ještě deset vteřin!“ ohlásil Cart Rudo. První administrátor zahnal chmurné myšlenky a jeho pohled se vyjasnil, zatímco automat odpočítával poslední vteřiny. Při nule se lodí rozeznělo pekelné dunění. Pak se vše uklidnilo. Na obrazovce panoramatické galerie byly hvězdy Andromedy a uprostřed zářilo žlutobílé slunce: Luum!

„V soustavě nejsou žádné cizí objekty!“ ozvalo se z reproduktoru. Sotva hlas utichl, rozsvítila se na komunikátoru před Perryem Rhodanem zpráva. Palubní pozitronika vyhodnotila lokalizační hlášení a oznamovala svůj návrh. První administrátor četl - a přikývl.

„Útok podle plánu nula-dvě!“ řekl. Rozkaz slyšely čtyři tisícovky multi-lodí a také dvacet tisíc maahkských křižníků, jejichž posádky se na dobu akce dobrovolně podrobily Rhodanovu velení. Flotily se zformovaly a s maximální podsvětelnou rychlostí zamířily do soustavy slunce Luum. Rhodan se nervózně usmál, když po deseti minutách stále ještě nedošlo ke střetu s nepřítelem. Osádka centrálního světa si nejspíš myslela, že protivník soustavu zběžně prohledá a zase zmizí. Znamenalo to, že neměli tušení o tom, že Pozemšťané jsou o významu soustavy Luum informováni a nemusí nic hledat. Flotily se přiblížily ke druhé planetě „shora“. Klesaly více než devadesátiprocentní rychlostí světla a jejich posádky měly rozkaz zahájit palbu, jakmile se přiblíží na dostřel. Tak daleko se však vůbec nedostaly.

CREST III, která letěla na těžišti „kleští“, byla ještě patnáct miliónů kilometrů daleko od Tamania, když se zdálo, že vesmír vybuchl. Později se zjistilo, že zhruba sto tisíc protipólových děl zahájilo najednou zničující zuřivou palbu na flotilu Maahků a Pozemšťanů.

Perry Rhodan hleděl zděšeně na obraz, který mu ukazovala panoramatická galerie. Kolem druhé planety soustavy Luum se náhle zatáhla rudá energetická opona. A ze slunce vystřelil mohutný paprsek - ukázalo se, že měl v průměru pět set kilometrů - a zmizel za ochranným štítem. ve formaci spojených flotil se neustále nafukovaly modrobílé plynové oblaky - zbytky explodujících pozemských a maahkských lodí. Blížila se katastrofa.

Perry Rhodan sklonil zrak. Na komunikátoru se objevil nový návrh pozitroniky: „Stáhnout se na vyčkávací pozice za hranici patnácti miliónů kilometrů. Pak jednotlivé akce a použití mutantů.“ První administrátor zavrtěl hlavou. Nechtěl věřit, že jeho útok ztroskotá tak brzy.

„Pokračujte v útoku na širší bázi!“ přikázal. „Použít nejtěžší transformační děla!“

Náhle se rozsvítily desítky hyperkomových kontrolek najednou. Z reproduktorů se ozývaly podivné zkreslené zvuky, při nichž běhal mužům na můstku mráz po zádech. Rhodan stiskl rty. Poznal, že to jsou volání jeho vlastních lodí, a že jsou nezakódovaná. Stisknutím tlačítka předal holá fakta palubní pozitronice. Z nepochopitelných důvodů musel na odpověď čekat déle než obvykle. Konečně přišla pozitronická analýza. Rhodan si ji přečetl. Pak se obrátil k Atlanovi a zeptal se: „Pamatuješ si ještě, proč jsme inva-zory z cizího vesmíru tenkrát nazvali Druufové?“

Arkonidan zbledl.

„Časové zpomalení!“ vydechl. „Na lodích, které nás volají, muselo dojít k časovému zpomalení. Z lidské řeči se stala nesrozumitelná změť zvuků. Mistři ostrovů nás postupně posílají do jiného plynutí času. Perry, zavel k ústupu. Okamžitě!“

První administrátor už jednal. Za několik minut se pozemské jednotky stáhly dvacet miliónů kilometrů od Luumu II. Maahkové je následovali poněkud pomaleji, jejich velitelé se do nepřítele příliš zakousli a přes vysoké ztráty zřejmě necítili strach. Imperiální flotila přišla jen o dvě lodi, ochranné štíty zabránily nejhoršímu. Ale červenou oponu kolem Tamania se žádnými zbraněmi prolomit nepodařilo. Mistři ostrovů vyhráli první bitvu!

6.

Omar Hawk strhl Moskyta prudce do výše, když několik tisíc kilometrů od něj narostl žhavý plynový oblak nukleární exploze a hrozil spolknout celý vesmír.

Zároveň do prostoru vystřelily sluneční erupce a jedna z nich zasáhla jet. Došlo k příšernému třesku a v kabině to náhle zavonělo ozónem. Nadporučík Hawk se vztekle zasmál.

Zrychlil na maximální možnou mez a po několika minutách se zdálo, že je jet mimo nebezpečí.

Z místa navigátora se ozvalo sténání. Omar otočil hlavu a pohlédl na Rase Čubaje, který v bezvědomí visel v bezpečnostních pásích. Hawk zaklel, protože neměl čas se o mutanta postarat. Na několik vteřin přešel do lineárního letu a znovu se vynořil na opačné straně planety Tamanium.

Tady byl klid, protože Pozemšťané a Maahkové se z taktických důvodů soustředili jen na jedné straně planety-.

Hawk si odklopil přilbu, odpoutal se

a sklonil se k mutantovi. I jemu otevřel přilbu, našel balíček první pomoci, vytáhl injekci a vbodl ji teleportérovi do krku.

Krátce nato otevřel Čubaj oči.

„Takže to ještě jednou dopadlo dobře, co? Vyržel náš štít?“

To, pomyslel si Omar Hawkye *je vážně pitomá otázka*. Charakterizovala stav, ve kterém se mutant momentálně nacházel.

„Myslíte, že jste schopný zkusit to ještě jednou?“ zeptal se.

Čubaj si odkašlal.

„Leťte meziprostorem až na vzdálenost asi sto tisíc kilometrů, Hawku!“ řekl. „Pak se hned otočte. Chci se v mezích zkusit teleportovat.“ Odmlčel se a dodal: „Snad se ostatním nic nestalo.“

Omar jen přikývl, i když věděl, že Čubajův rozkaz je bude s devadesátiprocentní pravděpodobností oba stát život. Otočil jet a zamířil podruhé k planetě. Za pár vteřin musel změnit kurs. Jet prolétl mezi dvěma žhnoucími koulemi.

„Zatraceně!“ procedil mutant mezi zuby. „Hází po nás gigabomby! To je jako by šel člověk na komára s dělem.“

„Náš „komár“ je ale trochu nebezpečnější než ti pozemští,“ opáčil Omar kousavě a zmizel s jetem v bezpečném lineárním vesmíru.

Když se kolem nich opět rozzářily matoucí barvy normálního vesmíru, visela přímo před nimi obrovská koule: Tamanium.

„Teď!“ vykřikl Omar.

Zároveň zpomalil a pokusil se obrátit svůj stroj těsně před červenou oponou, halící centrální svět Mistrů ostrovů. Prudce sebou trhl, když se za ním ozval výkřik, při němž tuhla v žilách krev. Když se otočil, spatřil, jak Čubaj leží zhroucený na zemi. Bezpečnostní pásy byly stále zapnuté, takže se mutant nejspíš skutečně teleportoval. Ale proč se dostal jen na podlahu kabiny?

K dalším úvahám už se Oxtorňan nedostal. Znovu se zdálo, že Universum exploduje. Všude se objevovaly oblaky příšerných výbuchů.

A náhle se na obrazovce ukázala spousta zelených bodů.

V první chvíli Hawk myslel, že to jsou tefrodské jednotky a v duchu se rozžehnal se životem. Teprve když se mezi nimi objevily první Ultrasvětlé skvrny, uvědomil si, že to přispěchaly na pomoc jeho vlastní lodě, aby ho odsud dostaly!

Superbitevní imperiální loď a průměru 1500 metrů se objevila několik kilometrů od něj. Musela se vynořit z lineárního vesmíru.

Hawk si oddechl, zapnul autopilota na kurs k lodi a spustil ruce.

Za pět minut nato Moskyt hladce přistál v hangáru superbitevní lodi. Omar Hawk pomohl teleportérovi vystoupit. Čubaj slabě vzdychl.

„Pojďte, pane!“ prosil ho Omar. „Nej-spíš budete potřebovat lékaře. Třeba měli druzí mutanti víc štěstí než my.“

Čubaj zoufale mávl rukou.

„Nikdo... nemůže... mít... úspěch,“ zachrčel. „Tamanium... obklopuje... anti... psí... pole...!“

Pak ztratil vědomí.

Červené varovné kontrolky hovořily jasně. Superbitevní loď byla na pokraji zkázy.

Oxtorňan pozoroval černou tvář Rase

Čubaje. Byla pokryta potem a rty se třásly. Teleporter nutně potřeboval regenerační lázeň, ale to bylo nemožné, dokud lodi, v níž se nacházeli, hrozilo zničení.

K Omarově překvapení však Ras už po několika minutách otevřel oči. Slabě se usmál, ale zdálo se, že se rychle zotavuje.

Buněčný aktivátor, uvědomil si Oxtorňan. Jistě, každý nositel buněčného aktivátoru se z jakéhokoli zranění

zotaví pětkrát rychleji, než normální smrtelník!

„Zkusil jsem to dvakrát," řekl Ras Čubaj. „Poprvé se mi vůbec nezdařila dematerializace a podruhé jsem urazil jen pár centimetrů. Antipsí pole kolem Tamania musí být mimořádně silné. Máte už zprávy od ostatních?"

Hawk mu neřekl, že podle jeho názoru by hraničilo se zázrakem, kdyby jiná komanda vyvázla ze soustředěné palby. Pořád mi připadalo jako šťastná náhoda, že oni přežili.

„Ještě ne," řekl.

Vtom zhasly varovné kontrolky a z reproduktorů se ozvalo hlášení:

„MAXIMILIAN je mimo bezprostřední nebezpečí. Prosím nadporučíka Hawka, aby se dostavil na můstek a podal hlášení plukovníku Fritzovi!"

Ras Čubaj vstal.

„Půjdeme oba, Hawku!"

Lékaři chtěli protestovat, ale pod Ču-bajovým výhružným pohledem raději zmlkli.

Za deset minut už oba muži stáli na můstku před plukovníkem. Plukovník Fritz byl vysoký, širokoramenný muž s nazrzlou bradkou. Pohybem ruky jim naznačil, aby se posadili. Pak se široce usmál.

„Jsem rád, že se vás podařilo zachránit, pánové. Navíc vám mohu sdělit radostnou novinu. Z CRESTU III nám před chvílí oznámili, že všichni členové komand jsou mimo nebezpečí. Některé z nich zachránily lodě mého svazu, ostatní jsou na cestě k vlajkové lodi."

Mutant si oddechl.

„Děkujeme, plukovníku. To je opravdu radostná zpráva. Ani jsem nedoufal, že se akce obejde beze ztrát."

Fritzova tvář zvažněla.

„Tak úplně beze ztrát to ovšem nebylo. Můj svaz přišel o čtyři multilodě - s osmi tisíci členy posádky!"

Omar stiskl rty.

„Přece musí být nějaká cesta jak Ta-manium dobít něco zničit!" uvažoval Oxtorňan nahlas. „Nějak se skrz tu rudou oponu dostat musíme. Pak budeme mít vyhráno."

Plukovník Fritz se nevesele zasmál.

„Nejspíš byste to měl zkusit pěšky, dobrý muži!"

Oxtorňan podrážděně mávl rukou.

„Nemohli byste nás dopravit na CREST III?" zeptal se pak. „Byli bychom vám zavázáni."

„Jsme na cestě tam," řekl plukovník. „Šťěstí, že alespoň za hranicí patnácti miliónů kilometrů jsme v bezpečí." Sotva to dořekl, zhaslo na můstku světlo. Pak zaječely poplašné sirény. A pak se Hawkovi zdálo, jako by se najednou otevřely všechny jícny pekla najednou a ven se vyhrnuly milióny d'áblů...

Trinar-Molat sledoval s uspokojením vesmírnou bitvu.

„Nemají šanci," řekl se zadostiučiněním Mezzovi. Krath na jeho poznámku nereagoval.

Trinar-Molat se zasmál.

Pozemské ochranné štíty byly možná kvalitativně lepší - poloprostorové ochranné pole kolem Tamania však získávalo energii přímo ze slunce Luum, což mu dávalo značnou kvantitativní převahu.

ne, Mistr ostrovů neměl sebemenší důvod se znepokojovat!

Klidně by mohl pokračovat v lovu zvěře a obranu centrálního světa přenechat automaticce. Avšak Trinar-Molat zůstal sedět před řídicím pultem.

Nespokojí se s udržováním protivníka na distanc. Hakolin může každou chvíli splnit svůj úkol - a pak

Pozemšťané i s Maahky navždy zmizí ze soustavy Luum. Vlastně by tu pak nikdy nebyli, protože Terra by v tom případě nikdy neudělala krok do hlubin vesmíru...!

A navíc by byla škoda ušetřit Pozemšťany velkého šoku, který mám pro ně připravený, pomyslel si Trinar-Molat pobaveně a znovu se zasmál.

Pravičkou se dotkl nenápadného tlačítka. Rozsvítila se zelená kontrolka a v příštím okamžiku se materializovala na řídicím pultu nepatrná věcička, velká asi jako nehet od palce. Přesto měla lidský trup, dvě ruce, dvě nohy a hlavu.

„Podívej se na to, Mezzo!" zašeptal Trinar-Molat. „Tohle je naše nejstrašnější zbraň! Není to dokonalý technický nástroj? Mikrorobot, schopný létat, samostatně myslící a vybavený miniaturním paprskometem, který dokáže zabít dospělého Pozemšťana!"

Mezzo změnil „zkratku" polohu, ocitl se na Trinar-Molatově rameni, dotkl se jeho spánků a zašeptal:

„To není dobré. Strojové bytosti jsou špatné, byly stvořeny k zabíjení. Mezzo se zlobí na Trinar-Molata."

Trinar-Molatovi naběhlo na čele žíla. Nesnášel odpor. Prudkým pohybem strhl Mezza ze svého ramene a mrštil jím proti kontrolnímu pultu.

Ale Krath tam nedoletěl. V letu zmizel.

Mistr ostrovů prudce oddechoval. Najednou mu bylo líto, že se neovládl. Ta malá bytůstka mu za minulá tisíciletí tak přirostla k srdci, že se teď hrozil myšlenky, že se k němu třeba nevrátí.

Veškerý jeho hněv se obrátil vůči Pozemšťanům, kteří za všechno mohli.

Podíval se na mikrorobota a ušklíbl se.

„Ty jim ukážeš, co to znamená pustit se do křížku s Trinar-Molatem. ty a milióny tvých bratří! Žádný špinavý barbar se nebude beztestně natahovat po hvězdách, které patří Mistrům ostrovů!”

„Ano, Dvojko!” ozval se robotův mechanický hlas.

„Zmiz, trpaslíku!” přikázal Trinar-Molat a stiskl tlačítko podruhé. Robot zmizel.

Na obrazovkách bylo vidět, že se Pozemšťané i Maahkové stáhli za hranici, za níž se cítili bezpeční, protože tam nedostřelila protipólová děla z Tama-nia.

„To vám nebude nic platné holobrád-kové,” zabručel Mistr ostrovů.

Kovově se lesknoucí Něco veliké asi jako moucha se Hawkovi mihlo kolem obličeje. Tenounký paprsek vystřelil k plukovníku Fritzovi a vyvrtal mu do čela ošklivou díru. Plukovník Fritz se zhroutil k zemi.

Omar Hawk se zhluboka nadechl, pak vyskočil a hbitě to Něco chytil do dlaně. Ozvalo se vzteklé bzučení. Hawk tou věcí mrštil o zem, když mu energetický paprsek rozřízl ukazovák.

Mikrorobot se rozpadl na kusy.

Oxtorňan se sklonil a nevěřícně zíral na kovové součástky. Stroj veliký jako moucha zavraždil kapitána MAXIMILIANA!

Bodavá bolest v levém rameni ho upozornila na druhého útočníka. Tentokrát ho nezkoušel chytit. Zdvihl pěst a útočníka roztříštil.

Vedle něj střílel Ras Čubaj z dezintegrátoru. Asi deset robotů se rozplynulo ve vzduchu.

Omar si zděšeně uvědomil, že jejich nepatrnost propůjčuje robotům ne nevýznamnou převahu. Pokud jich bylo tolik jako tady i v ostatních částech lodi, proměnila by posádka při jejich likvidaci MAXMILIÁNA ve vrak.

Horečně uvažoval. Copak neexistuje žádný prostředek, který by sice škodil robotům, přitom by však zanechal loď funkční...?

Hawk si hodil teleportera přes ramena a stáhl se s ním k palubní pozitronice. Brána se odsunula, když položil na termický zámek dlaň.

Zajistil zámek zevnitř. Teď nemohli do sterilního sálu ani lidé, ani roboti. Ras Čubaj byl v bezpečí a možná najde pozitronika odpověď na otázku, jak zneškodnit roboty, aniž by to bylo Pyrrhovo vítězství.

Baar Lun se spolu s Guckym vracel na CREST III, když je zastihla zpráva o katastrofě na MAXMILIÁNA.

Sám Perry Rhodan se na ně díval z obrazovky hyperkomu.

„Mám na vás velikou prosbu,” řekl. „Co kdybyste zaletěli na MAXMILIÁNA a udělali tam pořádek...?”

Mikroroboti nemohou vyvinout žádnou energii, s níž byste vy nebyli hotovi raz dva.”

Modulan přikývl.

„Je mi líto, maličký,” řekl pak Guckymu. „Musíme ještě jednou na výlet. Vždyť jsi to sám slyšel.”

„Šéf se mě alespoň mohl zeptat,” stěžoval si myšob.

„Bude to zábava,” utěšoval ho Baar Lun. „Navíc jsi pod Rhodanovým velením - na rozdíl ode mě. Mně se ptát musí, tebe ne.”

„To je právě to,” brblal Gucky. „Nikdo se mě neptá, co bych chtěl a co ne.”

„Zato se budeš moct na MAXMILIÁNOVI pořádně nacpat,” chlácholil ho Modulan.

Guckymu zasvítily očička.

„Rychle, holá hlavo!” zapištěl. „Šlápni na to! Jinak ti hloupí roboti sežerou všechnu mrkev na MAXMILIÁNOVI!”

Baar Lun naťukal do autopilota koordináty pro krátký lineární let a právě chtěl ohlásit přechod do meziprostoru, když jeho parasmysly zachytily výstavbu rematerializačního pole.

Antipole! pomyslel si.

Jejich jet zmizel z čtyřrozměrného kontinua ve chvíli, kdy na jejich poslední pozici vybuchla tisícigigatuno-vá jaderná bomba.

Baar Lun viděl, jak z přístrojové desky vyšlehl modrobílý blesk a věděl, že se něco nepovedlo.

7.

Perry Rhodan a Atlan se spojili s MAXMILIÁNEM. Z obrazovky na ně hleděl mladý poručík se strachem rozšířenými očima. Ohlásil se jako zastupující velitel superbitevní lodi, zastupující plukovníka Fritze a další třicet čtyři služebně starší důstojníky, kteří padli v boji proti vetřelcům.

„Nic, pane! Baar Lun se ještě neohlásil.”

Rhodan se nervózně podíval na hodinky.

„Už je půl hodiny na cestě k vám, poručíku. Vlastně u vás měl být už před čtvrt hodinou. Jste si jistý, že všechny vypusti máte obsazené?"

Poručík ještě o odstín zbledl, ale statečně přikývl.

„Zcela jistý, pane. Loď byla téměř kompletně vyčištěna od robotů. Padlo asi tři sta mužů. Deset minut už na výpustích nedošlo ke kontaktu s nepřítelem."

„Děkuji vám, poručíku," řekl Rhodan nezvučně.

Vypnul hyperkom a obrátil se k Arkonidanovi.

„Nevypadá to dobře pro Modulana -ani pro Guckyho..."

Atlan se na něj díval, aniž by ho viděl.

„Bojím se, že už ani Luna ani Guckyho nikdy neuvidíme, příteli. Na jejich kursu vybuchla gigabomba..."

Pozemšťan si otřel z čela pot. V očích měl takovou nenávist, jakou u něj Atlan ještě neviděl.

„Uklidni se, Perry!" napomenul ho.

Rhodan ho zřejmě neslyšel. Vzal si mikrofon interkomu a odkašlal si.

„Mluví k vám Rhodan. Všem jednotkám, všem jednotkám! Za minutu začíná útok v koncentrovaných skupinách. Platí plán B-009. Jednotlivé skupiny soustředí palbu vždy na jedno místo poloprostorového pole. Cíl - likvidace Tamania!"

Arkonidan pokrčil rameny.

Když se CREST III spolu s ostatními loděmi dala do pohybu, objevil se před Rhodanem Šéfmateřmatik vlajkové lodě.

Hong Kao, jinak zosobněný klid a zdvořilost, se ani nezeptal, jestli může mluvit. Uklonil se a zvolal přeskakujícím hlasem:

„Pane, upozorňuji vás, že nařízená akce přinese několika tisícům Pozemšťanům nesmyslnou smrt. Pozitronika..." Rhodan na něj vyjel.

„Co říká ten váš stroj, je mi úplně jedno, Hongu! Rozhoduje člověk. Víte vůbec, že Gucky a Baar Lun zřejmě zahynuli, zavražděni těmi, kdo řídí zbraně na Tamaniu..."

„Jsem informován, pane," opáčil Hong Kao trochu tišeji než předtím.

„Ale i kdyby byl Gucky mrtvý, přesto nesmíte osobním pocitům msty obětovat tisíce lidských životů!"

„To je vzpoura, Hongu!" řekl přísně Atlan. „Vraťte se okamžitě na své místo, nebo vyvodíte ze svého jednání důsledky. Jsme v boji!"

Hong Kao pohlédl Arkonidanovi otevřeně do tváře. Pak se zhluboka nadechl.

„Na této lodi velí První administrátor, pane," řekl chladně. „vy pro mě nejste kompetentní!"

Atlan se chystal vylétnout, ale ovládl se. Prudce se otočil a zamířil k východu.

Šéfmateřmatik polkl. Věděl, že Atlana smrtelně urazil. Musel se ovládat, aby se za ním nerozeběhl a neomluvil se.

Ale odložil to na později.

„Pane!" řekl Rhodanovi tiše a naléhavě. „Dříve jste velitele, který jednal tak, jak chcete jednat vy, degradoval a postavil před válečný soud!"

První administrátor jako by se náhle probral. Podíval se na matematika, jako by ho viděl poprvé.

„Děkuji vám, Hongu," řekl s nekonečnou únavou. „Jsem rád, že mám na palubě tak odvážného člověka, jako jste vy."

Rázem z něj spadla veškerá únava a rezignace. Znovu popadl mikrofon a dal rozkaz ke stažení ze starých výchozích pozic.

Když domluvil a otočil se, Hong Kao byl ten tam.

Perry Rhodan se usmál. „Díky, Hongu," zamumlal.

Když se jet vrátil do normálního vesmíru, věděl Baar Lun, že ho tušení nezklamalo.

Soustava Luum zmizela.

„Kde to jsme?" zapištěl Gucky.

„To bych taky rád věděl," zamumlal Lun a prohlížel si diagramy. Po deseti minutách zvedl hlavu. Jeho úsměv působil poněkud uměle.

„Za osmnáct minut jsme urazili něco mezi třinácti tisíci a sedmnácti tisíci světelnými roky. Bohužel neznám směr letu. V soustavě Luum jsem letěl podle odhadu. Ale podle koncentrace hvězd v této části Andromedy nejsme ani na okraji ani blízko centra."

„Znamená to, že se nikdy nevrátíme?"

Baar Lun zavrtěl hlavou.

„Teď je příliš brzo na diagnózu. Možná najdu podle map nějakou charakteristickou konstelaci, takže budeme moci do nouzového hlášení udat alespoň přibližnou pozici."

„Nouzové hlášení?" zeptal se myšob nechápavě. „K čemu nouzové hlášení, když budeme znát pozici? To se pak můžeme do soustavy Luum vrátit sami!"

„Možná - možná že ne. Nejspíš jsi zapomněl, že jsem nemohl vypnout kalup. Musel jsem čekat, až doběhne špatné lineární programování. A co se nedá vypnout, nedá se ani zapnout. Poslední exploze automatiku úplně rozhodila. Může trvat měsíce, než najdu chybu. Potom..."

Odmlčel se a zmateně zíral na obrazovku frekvenčního hledače. Chvěla se tam bílá linie.

„Někdo vysílá přístrojem, pracujícím rychlostí světla," řekl bez dechu.

„A proč ne?" poznamenal myšob. „Musí tu být spousta obydlí slunečních soustav. A na civilizovaných planetách prostě mívají vysílačky..."

„A kdo bude tak plýtvat energií, že bude na planetární vysílání používat výkon čtyř tisíc pěti set gigawattů?" - Gucky nic neřekl. Ani si nezkoušel představit, že někdo jen tak jednoduše vyvinul mezihvězdný radioprovoz na bázi rychlosti světla. Něco takového by nemělo smysl. Ledaže by nějaká primitivní kultura zkoušela tímto způsobem navázat kontakt s jinými rasami. Něco takového podnikali i na Zemi koncem 20. století, než byl nalezen na Měsíci arkonský křížník.

„Navrhuji, abychom změnili polohu, Baar Lune!" řekl.

Modulan přikývl.

„Taky jsem na to myslel. Tak to zkusme!"

Během hodiny urazili větší vzdálenost, než bylo normálně k experimentu třeba. Ale věc s cizím vysílačem se zřejmě vymykala všem normám. Příjem byl stejně silný jako před hodinou.

Lun uvažoval.

Tak široký rozptýl by byl nesmyslný, kdyby měl být pokryt jen ostře ohraničený vesmírný sektor. Vysílání tedy muselo být vyzařováno do všech stran zároveň!

Na povrchu planety by muselo být bezpochyby nejméně šestnáct vysílačů, jinak by muselo dojít ke kolísání intenzity.

Stop! řekl si Baar Lun. Intenzita musí kolísat tak jako tak. Sluneční a planetární stíny, mezihvězdné plyny a tak dál, to vše ovlivňovalo veškeré radiové vlny.

Závěr, který byl nasnadě, činil z čistě matematického problému problém všeobecné povahy.

Radiové vlny bez kolísání intenzity musely přicházet z bezprostřední blízkosti, rozhodně ze vzdálenosti 0,8 světelného roku - což byla vzdálenost k nejbližšímu slunci.

Planeta bez slunce...?

Baar Lun sdělil své domněnky Guckymu. Myšob jen přikývl.

„Taky jsem si to myslel. Považuji tu věc za dost důležitou, abychom změnili plán. Najdi, prosím, čtyři zaměřovací místa a já se pokusím určit pozici planety."

Když měli výsledek, podívaly se dvě tak odlišné bytosti na sebe se zaraženým mlčením.

„Jen zhruba šedesát miliónů kilometrů," řekl nakonec Gucky. „To znamená, že ta cizí planeta stojí uprostřed mezihvězdného prostoru, bez slunce, bez satelitů a pravděpodobně i bez atmosféry. Takže tam nemůže být život."

„Proč ne?" zeptal se Baar Lun, který si vzpomněl na svět tmy, Modul, kde žil po staletí, ačkoliv Modul neměl ani atmosféru, ani slunce.

„Možná je jejich situace podobná jako na Modulu. Možná jsou ty signály voláním o pomoc. Měli bychom se na to podívat!"

Gucky dlouho neváhal.

„To uděláme v každém případě!"

Poručík, který velel MAXMILIÁNOVI, netušil nic o Hawkově a Čuba-jově nepřítomnosti. Jen čirou náhodou se vydal do pozitronické centrály, aby se podíval, jsou-li matematici v bezpečí. Smrt teď konečkonců číhala všude. Podivil se, když našel vstup dovnitř zabezpečený, ale místo marných pokusů ho otevřít se rozhodl použít nouzový východ.

To, co spatřil ve velké vnitřní hale, ho vyděsilo.

Na podlaze tam ležela těla dvou kybernetiků a vedle nich těla dalších dvou mužů. Jednoho poznal podle emblému mozku na prsou. Byl to Ras Čubaj, teleporter ze Sboru mutantů. Druhý mu byl zcela neznámý, stejně jako jeho emblém stylizované zvířecí hlavy.

A na pravém koleni holohlavého muže ležela lidská ruka - samotná ruka!

Poručík přistoupil váhavě k muži a natáhl se po ruce.

V příští chvíli zíral na prázdné místo. Ruka zmizela!

Sáhl si na čelo, zavrtěl hlavou a zavřel oči, jako by se chtěl ujistit, že mu to nezdá.

Žádná samotná ruka přece nemůže jen tak zmizet!

Bylo už dost strašné, že někomu z posádky minirobot paprskometem odřízl ruku - teď se ta ruka jen tak

rozplynula ve vzduchu!

Poručík se ještě nevzpamatoval ze šoku, když ho zahalil oblak téměř průhledného plynu a on klesl na podlahu. Po nějakém Čas otevřel Omar Hawk oči. Okamžitě věděl, co se stalo, když s Čubajem pronikl do pozitronické centrály.

Mikroroboti museli přeprogramovat ochranné sektory mozku, takže ty teď viděly v každém členu posádky nepřítele a reagovaly podle toho.

Nervový plyn! pomyslel si. Ale ještě žiju. Takže v centrále už není žádný mikrorobot, jinak by mě zabil.

Uvažoval, jak by dostal Čubaje a sebe do bezpečí, aniž by při sebemenším pohybu dostal další zásah nervovým plynem.

Čubaj! napadlo ho. Čubaj je teleporter. Když se probudí, může se teleportovat ven a z velitelského můstku deaktivovat ochranné sektory pozitroniky.

„Čubaji!“ zavolal. „Jestli jste při vědomí, ozvěte se, prosím! Ale nehýbejte se. Ochranná automatika pozitroniky byla přeprogramovaná.“

„Díky bohu,“ ozval se slabý mutan-tův hlas. „Už jsem se bál, že jsem jediný, kdo překonal účinek plynu.“

„Teleportujte se, Čubaji,“ zašeptal Hawk. „Vypněte přívod energie do ochranných sektorů!“

„Hm,“ uvažoval teleporter. „Snad se nedostanu z deště pod okap.“

„To sotva,“ usmál se Omar. „Kdyby se mikroroboti zmocnili lodi, už bychom nežili.“

„Dobrá!“ ozval se Čubaj. „Jdu na to!“

Krátce nato zhasla část kontrolních lamp v Hawkově zorném poli.

Rychle vstal, připraven ke skoku. Ale nic se nestalo. Bezpečnostní pojistka už skutečně nefungovala. Venku už čekal Ras Čubaj a vypadal ustaraně.

„Co se děje?“ chtěl vědět Hawk.

Čubaj jen ukázal rukou za sebe. Omar zešedl v obličeji: zničené a roztržité obrazovky, přístroje i další zařízení, mrtví se zbraněmi v rukou... Tak strašné stopy po sobě zanechala invaze robotů!

Druhý šok ho čekal před obrazovkami panoramatické galerie. Nebylo na nich ani stopy po slunci Luum ani po planetách a hvězdách. MAXIMILIAN byl v lineárním vesmíru - a nebyl tu nikdo, kdo by mohl říct, kdy opustil normální kontinuum...!

„Čtrnáct lodí zmizelo v lineárním vesmíru, pane!“ hlásil Cart Rudo, kapitán CRESTU III.

Perry Rhodan se s kamennou tváří sklonil ke komunikátoru.

„Jak velká je pravděpodobnost, že zmizení čtrnácti lodí má co dělat s mikroroboty?“

O několik vteřin později přišla odpověď: „Osmdesát dvě procenta.“

„Jaká protiopatření...?“

První administrátor se odmlčel, když plukovník Rudo hlasitě vykřikl. Zároveň se rozječely poplašné sirény a hlasy z reproduktorů oznámily útok stovek mikrorobotů!

Rhodan se rychle vrhl k mikrofonu.

„Rhodan posádce! Každý volný muž musí bojovat proti mikrorobotům! V případě nouze neberte ohled na zařízení lodě. Přednost má rychlé zničení vetřelců!“

Na můstku už se to roboty jen hemžilo. Zachvátili doslova celou loď a zdálo se, že jich neubývá, postupně však posádka zjistila, že když si zachová chladnou hlavu, lze proti přesile poměrně úspěšně bojovat. Konečně, po půl hodině, byl od robotů očištěn velitelský můstek. Plukovník Rudo ho nechal hermeticky uzavřít.

I Maahkové hlásili napadení mikro-roboty.

Ztratili už jedenáct set bitevních lodí, z toho devět set během útoků na Tamanium.

Pozemšťané přišli o čtyřicet čtyři lodě.

A přesto se zdálo, jako by to byl teprve začátek katastrofy, počátek nejstrašnější prohry, jakou kdy Solární impérium utrpělo.

Existovala pouze jediná možnost záchrany. A mnoho kapitánů ji už využilo, aniž by požádalo o svolení. Rhodan je chápal. Když se zdálo, že loď je kvůli útoku robotů zcela neovladatelná, zbýval pouze rychlý útěk ze soustavy Luum. Jen tak šlo zabránit dalšímu přísunu invazorů.

Stále víc a víc lodí opouštělo svaz a v panickém strachu se rychle stahovalo zpět.

První administrátor viděl, že nemůže déle váhat a musí stáhnout všechny jednotky. Oznámil rozkaz všem kapitánům a rozhodl, že se setkají na místě vzdáleném 0,5 světelného roku od slunce Luum.

Planoucím zrakem se naposledy zahleděl na centrální planetu Mistrů ostrovů.

Vrátí se zpět!

8.

To, co se objevilo před Moskytem, nebyla planeta.

V prázdném prostoru mezi hvězdami visela nehybná koule o průměru třicet kilometrů.

„Gucky, navrhuji, aby ses tam teleportoval a vzal mě sebou," řekl Baar Lun.

„To bude nejlepší," souhlasil myšob, zapištel - a teleportoval se!

Materializovali se zdánlivě v ničem - než si všimli, že jsou v úplně temné místnosti. Hned zapnuli reflektory na přilbách.

Kolem nich byly kovoplastové stěny s mnoha vybouleninami.

„Hm!" protáhl myšob. „Vsadil bych se, že se tou koulí dá hýbat, když odhalíme pohonný systém."

„Myslíš, že jsme v kosmické lodi?" zeptal se Baar Lun bez dechu.

„Nemusí to být nutně zrovna vesmírná loď. Myslím spíš na kosmickou stanici, která může měnit stanoviště. Moment!" Myšob zmizel. Za chvíli se teleportoval nazpět.

„Přece jen jsme se spletli," zamumlal.

„V jakém smyslu?" zeptal se Modul nechápavě.

„Když jsme si mysleli, že koule je neobydlená a nikdo nezaregistroval, že jsme zaskočili na návštěvu. To vysílání bylo totiž zastaveno - pravděpodobně ve chvíli, kdy jsme se objevili v této místnosti....!"

Baar Lun sáhl po paprskometu, ale Gucky zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že bychom se měli obávat. Nejsou tu žádné myšlenkové impulsy."

„Ale právě jsi řekl..."

„Já vím," mávl Gucky packou. „Ale nemusí tu přece bydlet organické bytosti. Možná to jsou stacionární roboti, kteří jsou ve spojení s inteligentními bytostmi."

„Pak by pracovali s hyperkomem!" nesouhlasil Modul. „Ledaže by..."

Zavrtěl hlavou, protože mu myšlenka, která ho právě napadla, přece jen přišla příliš smělá.

„Ledaže by na sebe v žádném případě nechtěli upozornit Mistry ostrovů a Tefrody, což je koneckonců totéž. Jestli se nepletu, našli jsme spojence."

Baar Lun sebou trhl, ale ne kvůli Guckyho posledním slovům.

„Někde tu naskočil nějaký stroj. Nejde o zvlášť vysokou spotřebu proudu, asi tři megawatty řekl bych."

„To potvrzuje naši teorii," mínil myšob.

V příštím okamžiku sebou trhl pro změnu on.

„Myšlenkové impulsy!" vyhrkl. „Nejasné myšlenky. Jako by někdo snil."

„Můžeš určit místo?"

„Už se stalo. Dej mi ruku, holá hlavo!"

Když se rematerializovali, byli v matně osvětlené válcové místnosti.

Nebyli schopni se pohnout. Něco neviditelného je drželo na místě. V prostředku místnosti se vznášel průhledný, modravě zářící válec a slabě pulzoval, jako by žil.

Ale válec nepřekvapil Guckyho a Baar Luna tak, jako humanoidní tělo v něm. Člověk - a přece to nebyl člověk, protože určité rysy byly odlišné.

A především jeho myšlenky byly cizorodé!

I když nebyly vědomě formulované, nasvědčovaly tomu, že tato zcela humanoidní bytost vyrostla v cizorodé kultuře a civilizaci.

Baar Lun a myšob pochopili, že zde učinili nález, který ve svém důsledku může vést ke zcela jinému průběhu kosmické historie!

Čekali...